

7

ยามดึกสงัด ท้องฟ้าดำเข้มดูจสีหมึกปราศจากแสงดาว
 หลังงานเลี้ยงฉลอง จวงจ้วงหยวน* จมอยู่ในความมืดอันเงียบงัน
 สรรพสิ่งไร้เสียง

แสงไฟดวงเล็กลอยวิบแวมไปมาอยู่กลางอากาศเหมือนลูกไฟ
 เรืองแสงที่คอยนำทาง สีเขียวยกถาดไม้แดงก้าวออกจากห้องครัว
 หันไปมองเรือนไผ่หยกที่ยังคงสว่างไสวและเต็มไปด้วยความครื้นเครง
 แล้วถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะก้าวเดินไปยังเรือนเกล็ดน้ำค้าง

"พี่สีเขียวยกกลับมาแล้ว..." สาวใช้ฟู่กู่ยรีบเดินออกมารับถาด
 เมื่อได้ยินเสียงเคาะประตู

* จ้วงหยวน (จอหงวน) คือตำแหน่งของผู้ที่สอบเข้ารับราชการได้เป็นอันดับหนึ่ง โดยการสอบขุนนาง
 ในสมัยโบราณ (เคอจวี) แบ่งเป็นฝ่ายบุ๋นและฝ่ายบู๊ สอบเลื่อนทีละระดับชั้น เริ่มจากระดับอำเภอหรือจังหวัด
 เรียกว่าการสอบดงชื่อ ผู้สอบผ่านได้เป็นชื่อใด มีสิทธิ์เข้าร่วมสอบชิงชื่อในระดับมณฑล หากสอบผ่าน
 จะได้เป็นจวีเหริน ซึ่งต้องเข้ามาสอบระดับสุ่ยชื่อที่เมืองหลวงเพื่อขึ้นเป็นจิ้นชื่อ ได้บรรจุเข้ารับราชการ
 เมื่อผ่านการสอบทั้งสามระดับ จะได้เข้าสอบหน้าพระที่นั่งคือการสอบเตี้ยนชื่อ เพื่อคัดเป็นบัณฑิตเอกสามชั้น
 ซึ่งบัณฑิตเอกชั้นหนึ่งมีสามคน เรียกว่าจ้วงหยวน (จอหงวน) บังเหียน และทันฮวา

"นายหญิงเป็นอย่างไรบ้าง" สีเซวี่ยถามขึ้น

"เจียบตลอดเลย..." ดวงตาของฟู่กั๊ยฉายแววประหลาดใจ เพราะ นายหญิงใหญ่ของตนไม่ได้ร้องไห้โวยวายเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา

วันนี้เป็นวันที่นายท่านเสิ่นจงซึ่งรับอนุภรรยา

อนุภรรยาคนที่ห้านี้ไม่เหมือนคนอื่นๆ นามเดิมของนางคือฉู่ซินอี่ เป็นบุตรสาวของราชอาลักษณ์ฉู่เซียงแห่งสำนักราชบัณฑิต นางยอมลดตัว มาเป็นอนุภรรยาเพราะรักปักใจกับเสิ่นจงซึ่งมาตลอด นางเป็นคนรู้ใจ ของเสิ่นจงซึ่งตั้งแต่ก่อนเขาสอบได้จ้วงหยวน สองฝ่ายผูกสมัครักใคร่ เดิมทีเสิ่นจงซึ่งให้สัญญาว่าจะหมั้นหมายและแต่งงานเป็นเอกภรรยา นำเสียตายที่ถูกนายหญิงใหญ่โผล่มาคั่นกลางกะทันหันเสียก่อน ด้วย เกรงว่าจะผิดต่อฉู่ซินอี่ เสิ่นจงซึ่งจึงเป็นฝ่ายยุติความสัมพันธ์ครั้งนั้น ลงเสียเอง

ทว่าฉู่ซินอี่กลับรักมั่นผูกพัน นางเฝ้ารออย่างมั่นคงมาตลอดสองปี จวบจนตระกูลของนายหญิงใหญ่สูญเสียอำนาจ เสิ่นจงซึ่งถึงได้รับนาง มาเป็นอนุอย่างเอิกเกริก

แม้จะเป็นการรับอนุภรรยา แต่นอกจากชุดเจ้าสาวที่ไม่ใช่สีแดงสด แล้ว พิธีการอย่างอื่นล้วนไม่ต่างจากการแต่งภรรยาเอก การทำเช่นนี้ ไม่ต่างจากการตบหน้านายหญิงใหญ่ของจวนจ้วงหยวนต่อหน้าผู้คน มากมาย ด้วยนิสัยของนายหญิงใหญ่แล้ว นางไม่อาละวาดนี้สีแปลก

สีเซวี่ยคิดได้ตั้งนั้นก็ทอดถอนใจ ก่อนจะสั่งฟู่กั๊ยให้ลงกลอนประตู ขึ้นนอกแล้วย่างเท้าเข้าไปด้านในทันที

"โง่กรังนกที่นายหญิงสั่งตุนเสร็จแล้วเจ้าคะ" สีเซวี่ยเคาะประตู

ห้องนอนของนายหญิงใหญ่ พลังพูดด้วยน้ำเสียงหวาดหวั่นขลาดกลัว เห็นได้ว่านางเองก็ขยาดเจ้านายผู้มีนิสัยดุร้ายเผด็จการคนนี้อย่างยิ่ง

รออยู่นานก็ไม่ได้ยินเสียงตอบรับ สีเขียวจึงผลักประตูและก้าวเข้าไป "นายหญิงนอนแล้วหรือเจ้าคะ"

ความเงิบและนิ่งสนิทเหมือนอยู่ในแดนปรโลกนี้ทำเอาสีเขียวหวาดกลัวจากกันบึ้งหัวใจ รู้สึกว่าชนลุกชู่ขณะเงยหน้าขึ้นโดยไม่รู้ตัว

ท่ามกลางความมืด เงาคนผู้หนึ่งแววนิ่งอยู่กลางอากาศ

'เพลิง!' เสียงของแตกบาดหูแหวกผ่านราตรี ทำลายความเงิบสนิท ประดุจสุสานโบราณในจวนจ้วงหยวนลงทันใด

"แน่แล้ว! นายหญิงฆ่าตัวตายอีกแล้ว!" พอได้สติสีเขียวก็วิ่งออกไปข้างนอก

เสียงเปิดปิดหน้าต่างดังสนั่นระลอกหนึ่ง แต่เพียงครู่เดียวเท่านั้น จวนจ้วงหยวนก็คืนสู่ความเงิบสงบอีกครั้ง เหลือเพียงเสียงร้องแหลมเหมือนหมูถูกเชือดของสีเขียวดังสะท้อนอยู่ที่ท่ามกลางความมืด เนิ่นนานก็ยังไม่จางหายไป

"ข้าว่าอยู่แล้วเขียว นายท่านแต่งอนุคนที่ห้าด้วยพิธีการเหมือนแต่งภรรยา นางจะไม่อาละวาดได้อย่างไร" อีเหนียงใหญ่* หยางเฟิง อนุภรรยาคนแรกรับน้ำชาที่สาวใช้ตู้เจวียนส่งให้ ก่อนจิบน้อยๆ พลังยั้งหยัน "แต่ไม่รู้คราวนี้นายท่านจะถูกนางหลอกให้ไปหาอีกหรือไม่"

คิดถึงคืนแต่งงานของตนเองที่นายหญิงใหญ่ใช้ลูกไม้แขวนคอตาย ยึดตัวเจ้าบ่าวไปแล้ว นัยน์ตาของอีเหนียงใหญ่สะท้อนแววเหยียดหยัน

* อีเหนียง เป็นคำที่ใช้เรียกอนุภรรยา อีเหนียงใหญ่ (ตัวอีเหนียง) หมายถึงอนุภรรยาลำดับที่หนึ่ง

ขึ้นฉาบหนึ่ง ช่างเป็นสตรีที่ไม่รู้จักหนักเบาเสียเลย ตระกูลบิดามารดา
หมดอำนาจไปแล้ว นางยังกล้าอาละวาดเช่นนี้อีก!

"ตระกูลเสนาบดีเงินถูกริบทรัพย์สินและประหารชีวิตแล้ว หาก
ไม่เพราะมีราชโองการพระราชทานสมรสของอดีตฮ่องเต้อยู่ ปานนี้
นายหญิงใหญ่คงถูกประหารไปแล้วเช่นกันนะเจ้าคะ" ตู๋เจวียนหัวเราะ
พลางยิ้มหยันตามเจ้านายตน "ตอนนี้ถึงนางจะตาย นายท่านก็ไม่กลัว
จวนจ้วงหยวนจะมีความผิดหรอก อาจจะอยากให้นางตายเสียด้วยซ้ำ
จะได้ยกตำแหน่งให้คนผู้นั้น" ตู๋เจวียนชุนี้ออกมาห่านี้ เป็นที่รู้กันว่า
หากนายหญิงใหญ่ตาย อีเหนียงห้าในเรือนไผ่หยกที่เพิ่งแต่งเข้ามา
จะต้องถูกยกขึ้นเป็นภรรยาเอกแน่นอน "อีเหนียงไม่เห็นหรือเจ้าคะ ไม่ว่า
สี่เชียวจะแหกปากร้องดังแค่ไหนก็ไม่มีคนในจวนไปชมความครึกครื้นที่
เรือนเกล็ดน้ำค้างเลยสักคน"

เสนาบดีเงินนามว่าเงินซีถึง ดำรงตำแหน่งเสนาบดีกรมอากร
นายหญิงใหญ่ของจวนจ้วงหยวนเป็นบุตรสาวที่เกิดจากภรรยาเอก
ของเธอ สองปีก่อนเพิ่งใจในตัวเส้นจซึ่งที่แสดงความสามารถโดดเด่น
เกินใครในสนามสอบจ้วงหยวนฝ่ายบู๊ นางอาศัยบิดาวางแผนเชิญเขา
มางานเลี้ยงที่บ้าน จากนั้นทำให้เขาเข้าห้องมิดจนเห็นสาวงามกำลัง
อาบน้ำอยู่ บีบให้เขาต้องแต่งงานกับนางเพื่อแสดงความรับผิดชอบ

ด้วยรู้ว่าตนเองเป็นฝ่ายผิด หลังแต่งงานเส้นจซึ่งตั้งใจเป็น
สามีที่ดี แต่เงินสี่เหนียงผู้นี้หาใช่คนอ่อนโยนว่าง่าย ด้วยถือว่าพ่อแม่ตน
มีอำนาจ จึงดูแลนบ้านสามีที่เป็นชาวบ้านทั่วไป ถึงขั้นยกตนข่มแม่สามี
ดังนั้นเส้นจซึ่งตั้งใจแต่งงานเข้าบ้านคนแล้วคนเล่า แค่เวลาสองปีเขา

ก็มีอนุถึงสี่คน รวมกับวันนี้อีกคนเป็นห้าคนแล้ว

ย้อนคิดถึงทุกครั้งที่น่าายท่านแต่งอนุ นายหญิงใหญ่ผู้นี้เป็นต้อง
เล่นละครผูกคอตายเรียกร้องความสนใจ ทำเอาจนจ้วงหยวนไม่ได้อยู่
อย่างสงบสุขไปอีกสองสามเดือน หยางอีเหนียงพลันยิ้มอย่างรู้ทัน โบกมือ
ขัดเสียงพูดเจ็ยแจ้วของตู้เจวียนและเอ่ยว่า "เจ้าไปดูซิว่านายท่านไป
หรือไม่" นางกล่าวพลางเอามือลูบหน้าท้องตนเองเบาๆ และภาวนา
ในใจ *อมิตาพุทธ ขอให้นางรีบๆ ตายไปซะเถอะ ลูกของข้าจะได้ปลอดภัย*

ในเรือนของอนุภรรยาลำดับที่สามหมาสู้ยิบติว อนุภรรยาลำดับที่สอง
หลื่อเอ๋เหนียงกับอนุภรรยาลำดับที่สี่ฟูซิวกำลังทะเลาะเมลิตแดง* กันอยู่

"นอกจากแขวนคอตาย นางคิดลูกไม้ใหม่ๆ ไม่ออกแล้วหรือไร"
หลื่อเอ๋เหนียงถุยเปลือกเมลิตแดงลงบนพื้น "น่าเสียดายที่อนุที่แต่งเข้ามา
วันนี้หาไซตะเกียงชาदन้ำมัน** !" ฉูซิ่นอีไม่เหมือนพวกนางที่จะยอมปล่อยให้
เงินสื่อเหนียงรังแกได้ตามใจชอบ

ฟู้อีเหนียงหัวเราะขึ้น "ประหลาดจริง นางแขวนคอตั่งหลายครั้งแล้ว
ทำไมยังไม่ตายเสียทีนะ" เหนือเหนียงสามนั่งหน้าซีดไม่พูดจาอยู่ตรงนั้น
ก็พลบโยนว่า "พี่สาววางใจเถอะ วันนี้นางเจอศัตรูเสียแล้วละ คราวนี้
พี่สาวไม่ต้องขอร้อย้อมมีใครช่วยระบายความแค้นแทนท่านแน่" ก่อน
นางจะเหลือบมองประตูแล้วกดเสียงให้เบาลง "เมื่อวานข้าได้ยินข่าว
เรือนเกล็ดน้ำค้างบอกว่านายหญิงใหญ่รู้แต่แรกแล้วว่าพี่สาวตั้งท้อง

* เมลิตแดงหรือกวางจ้อ (กวางจี้) หมายถึงเมลิตพันธุ์ที่นำมาเพาะทะเลาะเปลือกและกินเนื้อในได้ เช่น เมลิตทานตะวัน
เมลิตแดงโม เมลิตฟักทอง

** หาไซตะเกียงชาदन้ำมัน หรือไม่ไซตะเกียงชาदन้ำมัน เป็นสำนวน หมายถึงคนที่ไม่ธรรมดา มีปัญหา
หลักแหลม มีพื้นภูมิดี หรือมีผู้คอยสนับสนุน

ถึงได้จ้งใจล้งโทษทอาน"

ห้าวร่นก่อนหม่ออี่เหนียงล่งเก็นนายหญงใหญ่เข้าและถูกทำโทษให้ย่นหน้าเรื่อนเกล็ดน้ำค่างหนึ่งวัน พอนางกลับเรื่อนก็ปวดทอองอย่งร่นแรง ตามหมอมมาดูพบว่ตั้งครรรภได้สองเดื่อนแล้ว เลิ่นจ้งซ่งมาเผ่านางด้วยตนเองหนึ่งค่น แต่สุดท้ยก็รักษาเด็ทไ่ว้ไม่ได้

"ที่สาวก็ซ่างงใจเหลือเก็น ร่างกายผิดปกติก็น่าจะขอให้นายทอานตามหมอมมาตรวจดู" พู่อี่เหนียงย่งพูดไม่จบ เห็นหม่ออี่เหนียงน่วหน้าจ้งหุบปาก ในใจน่ก็มีความสุขเมื่อเห็นผู้อื่นเป็นทุกข์ ทอานคิดว่ไม่พูดออกไปแล้วจะรักษาเด็ทเอาไ่ว้ได้หรือ ฤย! ผ่นหวานไปเถอะ! หากนายหญงใหญ่ผู้่นย่งไม่ตั้งครรรภ บ่านนี้ใครก็อย่าคิดจะมีลูกก่อนนางเลย!

เห็นแววสะใจในตาอื่กฝ่าย หม่ออี่เหนียงก็แค้นเสียงพูดขึ้น "ทุกคนอย่าด่วนดีใจไปเลย ระวังจะตายโดยไม่รู้ตัว!"

"น้องสาวพูดอะไรกัน อยู่ดีๆ จะตายได้อย่งไร" หล่ออี่เหนียงโยนเมล็ดแตงในมือลงเนจาน ฐมือพลางทำทอจะลุกขึ้น

เสียงของหม่ออี่เหนียงลอยมาว่ "นายหญงใหญ่จะพยายามเรียกรอ้งความสนใจทอไร นายทอานก็ไม่มีทางชมชอบนาง แต่คนนี้..." นางฐน่วทั้งห่าขึ้น "ได้ย่นว่มีความสัมพันธ์กับนายทอานตั้งแต่สองปีก่อนแล้ว พวกทอานก็เห็นแล้วนี่ พวกเราพ่นอ้งคนไหนบ่างที่ได้แตงเข้ามาอย่งย่งใหญ่เอ็กเกร็กเหมือนนาง"

ในอ้งพล่นเสียบกริบ

ครู่ใหญ่หล่ออี่เหนียงจ้งผลักซ่งเหมยสาวใช้ประจำตัวพลางกล่าว "ไปดูที่เรื่อนเกล็ดน้ำค่างหน่อยชิ นายทอานไปที่นั่นหรือไม"

ในใจนางพลันนึกเกรงว่าเพราะก่อเรื่องเรียกร้องความสนใจบ่อยครั้ง
สุดท้ายพอเกิดเรื่องเข้าจริงๆ จึงไม่มีใครเชื่อ

ได้ยินเสียงสาวใช้ร้องโหยกโหยกอยู่ข้างนอก เส้นจางซึ่งในห้องหอ
ที่สวมชุดเจ้าบ่าวสีแดงกลับแค่เพียงแค่นัยม ไม่แม้แต่จะกะพริบตา
ด้วยซ้ำ ก่อนเขาจะหยิบไม้คั่นซึ่งบนโต๊ะมาเปิดผ้าคลุมศีรษะเจ้าสาว
อย่างแผ่วเบา เผยให้เห็นดวงหน้างดงามชนิดที่จันทราบุปผายังต้อง
เอียงอาย

"นายท่าน..." อูชินอิ้องเรียกเสียงหวาน

"อีเออร์..." เส้นจางซึ่งทอดสายตาอ่อนโยนมองคนงามตรงหน้า
"เงินสี่อเหนียงเป็นภรรยาที่อดีตฮ่องเต้พระราชทานสมรสให้ ข้ามิอาจ
หย่านาง จึงต้องให้อีเออร์เป็นอนุ ลำบากเจ้าแล้ว"

อูชินอิ้องแก้มแดงระเรื่อ "ต้อให้ไว้ฐานะไว้ตำแหน่ง แต่ขอเพียง
ได้ออยู่กับนายท่าน อีเออร์ก็ดีใจแล้ว อีเออร์ไม่ลำบากใจเลย" น้ำเสียง
หวานนุ่มเจือแววขลาดกลัวทำเอาหัวใจของเส้นจางซึ่งสันสะทำนองอย่าง
รุนแรง นานเท่าไรแล้วที่เขาไม่ได้พบความอ่อนโยนเยี่ยงนี้

เปรียบเทียบกับความหยาบกระด้างของเงินสี่อเหนียงแล้ว
ยามเผชิญหน้ากับคนงามที่เข้าอกเข้าใจเขาเช่นนี้ เส้นจางซึ่งก็ยั้งรู้สึกผิด
ต่อนาง เขายื่นมือไปเกี่ยวบอยผมนุ่มที่ระอยู่บนหน้าผากของอูชินอิ้อง
อย่างแผ่วเบา กล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนที่หาได้ยาก "อีเออร์วางใจเถอะ
แม้มีอาจให้ฐานะและตำแหน่งกับเจ้า แต่ในใจข้าอีเออร์ก็คือภรรยาเอก
ท่านแม้ร่างกายไม่แข็งแรง อยากจะพักผ่อนนานแล้ว แต่จะไปธุระทั้งหมด

ในจวนจ้วงหยวนยกให้อี้เออร์เป็นคนจัดการก็แล้วกัน"

แต่คำพูดเดียวของเขา นับแต่นี้ไปนางย่อมกลายเป็นประมุขหญิง
ที่แท้จริงของจวนจ้วงหยวน

ดูทีนี่หัวใจเต้นรัว ทว่าใบหน้ากลับดูอ่อนหวานบอบบางกว่าเดิม
นางทำท่าตกใจเหมือนคาดคิดไม่ถึง "แบบนี้...แบบนี้จะได้อย่างไร
ไม่พูดถึงเรื่องที่ยี่เออร์ยังมีพี่สาวอีกสี่คน แต่เรื่องที่น่าท้อยังมีภรรยาเอก
อยู่ ยี่เออร์ก็ไม่ต้องคิดฟุ้งซ่านแล้ว" นางมองเขาอย่างซื่อๆ "ยี่เออร์ไม่ยอม
ให้นายท่านวางตัวลำบากเพราะยี่เออร์และถูกผู้คนชี้หน้าเยาะหยัน
ยี่เออร์ไม่กลัวความลำบาก ความทุกข์แค่ไหนก็ทนได้ ขอเพียงนายท่าน
สบายใจ ยี่เออร์ก็มีความสุขแล้ว"

ไม่ต้องการตำแหน่ง ไม่ต้องการผลประโยชน์ใดๆ ขอเพียงเขา
สบายใจ นางก็พอใจ

ฟังคำพูดนี้แล้ว หัวใจของเสิ่นจิงซึ่งบังเกิดความรักใคร่ทะนุถนอม
แก่นางมากขึ้นไปอีก เมื่อหวนคิดถึงอุบายร้ายกาจตลอดสองปีที่ผ่านมา
ของเงินสี่อเนียงแล้ว เขาก็ปลันทอดถอนใจและเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง
"ถึงอย่างไรข้าก็เป็นฝ่ายผิดต่อยี่เออร์ ยี่เออร์อย่า..."

ขณะกำลังพูด เสียงโหวกเหวกก็ดังมาจากข้างนอก "นายหญิง
ไม่หายใจแล้วจริงๆ พี่ซุนหงได้โปรดให้บ่าวเข้าไปรายงานนายท่านด้วยเถิด"
เป็นสี่เซวี่ที่จากไปและกลับมาใหม่ นางออกแรงผลักซุนหงซุนหลัน
ที่ขวางตนเองไว้ ตะเบ็งเสียงตะโกนเข้าไปบอกสองบ่าวสาวในห้องหอ
ที่คลอเคลียกันอยู่ "นายท่านโปรดเห็นแก่ความเป็นสามีภรรยา ไปดู
นายหญิงสักหน่อยเถอะเจ้าคะ บ้าหวังบอกว่าคราวนี้นายหญิงหมด

ทางรอดแล้วจริงๆ!" นางคุกเข่าลงกับพื้น "ป่าวโชคดีชะนะให้ท่านแล้ว!"
เสียงร้องโหยหวนเจือแว่วหวาดหวั่นยังคงดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง

แต่ก่อนเวลานายหญิงฆ่าตัวตายจะสั่งให้สี่เชวี่เย่าไปประตู่ไว้
พอนายท่านเข้ามาอีกฝ่ายถึงจะยื่นคอเข้าไปในเชือก แต่คราวนี้นายหญิง
กลับกันนางออกไปก่อน เห็นได้ชัดว่าครั้งนี้ไม่เหมือนครั้งก่อนๆ

นางมาไม่มีอีกแล้ว!

ครั้งนี้ได้ยินคำว่า 'นายหญิง' ไบหน้าของเส้นจงซึ่งก็เขี้ยวคล้ำ กำลัง
จะสั่งให้คนไล่สี่เชวี่เย่าออกไป แต่ลูซิ่นก็กลับกุมมือเขาเบาๆ "นายท่านไปดู
สักหน่อยเถอะ"

เส้นจงซึ่งแค้นเสียงเย็นซา "นางแขวนคอตายหาใช่ครั้งแรก ก็แค่
ใช้ลูกไม้เดิมมาข่มขู่ท่านนั้นแหละ"

พวกเขาเป็นคู่สมรสพระราชทาน อดีตฮ่องเต้เป็นผู้จัดการการสมรส
ครั้งนั้น หากนางฆ่าตัวตายในจวนจ้วงหยวนของเขาจริงก็เท่ากับฉีก
พระพักตร์ของอดีตฮ่องเต้ ต่อให้เป็นอัครเสนาบดีหรือท่านโหว* ที่มี
อำนาจบารมียังไม่กล้าทำแบบนี้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเขาซึ่งเป็นเพียงจ้วงหยวน
ฝ่ายบู๊ที่มาจากครอบครัวชาวบ้านทั่วไป

น่าเสียดายที่อดีตกับปัจจุบันแตกต่างกัน ตอนนี้เสนาบดีเงินมี
ความผิดฐานก่อกบฏ

นางช่างไม่รู้จักประมาณตน เสนาบดีเงินมีความผิด เขาไม่ขับไล่นาง
ไปอยู่ในศาลบรรพบุรุษก็นับว่าเมตตาแล้ว นางยังจะกล้าเอาลูกไม้เดิมๆ
มาข่มขู่เขา!

* โหว เป็นบรรดาศักดิ์ในสมัยโบราณของขุนนางจีน มีศักดิ์รองจาก 'กง' ซึ่งเป็นยศสูงสุด

"นายท่านไปดูสักหน่อยเถอะ ถึงอย่างไรนายหญิงใหญ่ก็ฆ่าตัวตาย เพราะอีเออร์แต่งเข้ามา หากเป็นอะไรไปจริงๆ อีเออร์ยอมไม่สบายใจ" เห็นสีหน้ารังเกียจของเส้นจงซึ่งแล้ว ฉูชินอีลอบตีใจ ทว่าปากกลับพูดอย่างฉลาดกลัว ทำทางเหมือนกระต่ายน้อยสีขาบริสุทธิไร้เดียงสา

ขณะที่เส้นจงซึ่งกำลังจะปฏิเสธก็ได้ยินสี่เซวี่ร้องไห้อย่างโศกเศร้า แตกต่างไปจากครั้งก่อนๆ เขาตระหนักตกใจผุดลุกขึ้นทันที "ก็ได้ อีเออร์อาบน้ำและพักผ่อนก่อน เข้าไปเดี๋ยวเดียวก็มา"

เดิมทีนางคิดจะใช้แผนถอยเพื่อรุกให้เขารักใคร่เอ็นดูตนมากกว่าเดิม แต่เส้นจงซึ่งกลับไปจริงๆ!

ฉูชินอีมองแผ่นหลังของเส้นจงซึ่งที่จากไปแล้ว แวดตาของนางทอประกายชั่วร้ายอย่างที่เธอไม่มีวันเคยพบเห็นมาก่อน

"คารวะนายท่าน" ป้าหวังออกมาส่งท่านหมอลูจื่อตี่ เห็นเส้นจงซึ่งก้าวสวบๆ เข้ามาก็รีบถอยหลบไปด้านข้าง

"นายหญิงเป็นอย่างไรบ้าง" น้ำเสียงของเขาเยียบเย็น

"เพิ่งฟื้นขึ้นมาเจ้าคะ..." ป้าหวังตอบอย่างอกสั่นขวัญแขวน แอบใช้หางตาเหลือบมองสีหน้าของเส้นจงซึ่งเยียบๆ

นางยังไม่ตาย!

ชายหนุ่มหมุนตัวกลับทันที ดวงตาทอประกายเย็นเยือกคมกริบ สี่เซวี่ที่ตามมาข้างหลังตัวสั่นเทิ้ม คุกเข่าลงทันที "เมื่อครู่ตอนบ่าวไปแจ้งนายท่าน นายหญิงไม่หายใจแล้วจริงๆ เจ้าคะ ร่างกายก็แข็งทื่อแล้วด้วย" นางมองป้าหวังกับท่านหมอลูจื่ออย่างขอความช่วยเหลือ

ป่าหวังจึงคุกเข่าตามด้วยอีกคน "สี่เซี่ยไม่ได้โกหกเจ้าค่ะ เมื่อคุณนายหญิงไม่มีลมหายใจแล้วจริงๆ หากมิใช่..." มิใช่เพราะรอคำสั่งจากนายท่าน ป่านี่คงเอาเข้าโลงไปแล้ว คำพูดมาถึงปากแล้ว แต่ป่าหวังรู้สึกไม่เหมาะสมจึงเปลี่ยนคำพูดเป็น "ไม่รู้ทำไมจู่ๆ ถึงฟื้นขึ้นมาได้อีกครั้ง แม้แต่ท่านหมอจู่ก็ยังบอกว่าประหลาดยิ่งนัก"

"ข้าอยู่มาจนป็นนี้ก็เพิ่งเคยเห็น ร่างกายแข็งที่ออกไปแล้ว ตามหลักน่าจะหมดทางเยียวยา ช่างมหัศจรรย์จริงๆ" ท่านหมอจู่ส่ายหน้าอย่างงุนงง "ยินดีกับใต้เท้าเส้นด้วย นายหญิงเส้นรอดพ้นเคราะห์ใหญ่ ครานี้มาได้จะต้องพบกับโชคลาภแน่นอน!" ไม่ว่าจะอย่างไรคนไม่ตายก็นับเป็นโชค ด้วยไม่รู้สถานการณ์ภายในจวนจ้วงหยวน ท่านหมอจู่จึงพูดประจบอย่างไม่ถูกกาลเทศะออกไป

สีหน้าของเส้นจงซึ่งเปลี่ยนแปลงไปมา เขาช่มความเกลียดชังในใจและเอ่ยเสียงทุ้ม "ขอบคุณท่านหมอจู่มาก" ก่อนจะหยิบเงินในถุงที่เอวส่งให้ แล้วเดินเข้าไปในเรือนเกล็ดน้ำค้างโดยไม่เหลียวหลัง

ด้วยไม่อยากเข้าไปในห้องนาง เส้นจงจึงยืนอยู่ตรงเฉลียงมีดสลัวมองเงินสี่อเนียงที่นอนอยู่บนเตียงปักลายวิจิตรผ่านม่านลูกบิดท่ามกลางแสงเทียน ใบหน้านางยังคงดงมถึงเพียงนั้น รวากับเทพธิดาผู้สูงส่ง ปราศจากมลทินทางโลก

ทว่ามีเพียงเขาที่รู้ว่าภายใต้โฉมหน้าดงมนี้ซุกซ่อนจิตใจที่ชั่วร้ายเพียงใดเอาไว้ คิดถึงชีวิตที่เหมือนตกรอกตลอดสองปีที่ผ่านมาของเขา คิดถึงลูกชายที่เขายังไม่ทันเห็นหน้าก็ตายจากไปเสียก่อนแล้ว เส้นจงซึ่งก็ปล้นกำหนดแน่นจนเส้นเลือดสี่เขี้ยวปูดออกมา

"ฆ่าตัวตายมาก็หลายครั้ง ไฉนเจ้าจึงยังไม่ตายเสียที!" น้ำเสียงเยียบเย็นเต็มไปด้วยแววเสียดสีและรังเกียจตั้งขึ้น ก่อนจะเห็นเงินสี่เหลี่ยมหันมองมาอย่างงุนงงด้วยท่าทางเหมือนไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ ไม่รู้เหตุใดเส้นจางจึงบังเกิดความรู้สึกสะใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เขาอดใจไม่อยู่เปล่งเสียงหัวเราะบาดหูออกมา "ฮ่าๆ สวรรค์ช่างไร้ตาจริงๆ ทั้งที่หมดลมแล้ว ยังจะให้เจ้าฟื้นขึ้นมาอีก...คงเป็นเพราะแม่แต่พญายมยังไม่อยากรับสตรีที่ชั่วร้ายเช่นเจ้าไว้!" นี่เป็นครั้งแรกที่เส้นจางซึ่งใช้วาจาที่ร้ายกาจที่สุดระบายความเกลียดชังในใจของตนออกมาอย่างเต็มที่

เขาดำนาจอย่างเจ็บแสบอยู่นาน แต่กลับเห็นเงินสี่เหลี่ยมเงียบบังนียดจากปกติก็รู้สึกหมดสนุก เขาจึงหยุดวาจาแต่เพียงเท่านั้นก่อนจะสั่งว่า "ในเมื่อเจ้าเห็นเข้าได้ดีไม่ได้ พรุ่งนี้ย้ายไปอยู่ที่บ้านบรรพบุรุษของข้าในเมืองอุ้งเถาะ อีกหน่อยหากข้าไม่อนุญาต ห้ามเจ้าก้าวเข้ามาในจวนจ้วงหยวนอีกแม้แต่ก้าวเดียว!"

บ้านบรรพบุรุษตระกูลเส้นคือบ้านเดิมของเส้นจางซึ่งก่อนเขาจะได้เป็นขุนนาง อยู่ห่างจากจวนจ้วงหยวนเป็นระยะเดินทางหนึ่งวัน ที่นั่นมีเรือนมุงกระเบื้องอยู่เพียงไม่กี่หลังกับบ่อน้ำอีกครั้งหนึ่ง*

เขาขับไล่เงินสี่เหลี่ยมไปอยู่ที่นั่น จุดประสงค์ของเส้นจางซึ่งชัดเจนมาก คือให้นางใช้ชีวิตตามยถากรรม

ด้วยเกรงว่าเงินสี่เหลี่ยมจะไม่ยินยอมและอาละวาด พอพูดจบเขาจึงหมุนตัวจากไปโดยทันที แต่เดินไปสองก้าว ในใจพาลบังเกิดความสงสัยและคิดขึ้นว่า ไฉนวันนี้นางจึงเงียบบึงนัก หากเป็นเมื่อก่อน

* หมู หรือ ไส้จิ้น เป็นหน่วยวัดพื้นที่ของจีนในสมัยโบราณ เทียบขนาดพื้นที่ประมาณ 666.67 ตารางเมตร

เห็นเข้ามา นางต้องอาละวาดโวยวายแล้ว มีหรือจะปล่อยให้ข้าจากมา
อย่างง่ายดายเช่นนี้

ระหว่างคิด ภาพดวงตาใสกระจ่างที่เห็นเมื่อครู่พลันผุดขึ้นตรงหน้า
นิ่งสงบถึงเพียงนั้น ไม่มีความละมิบโลภมากเหมือนอย่างวันวาน
แม้แต่น้อย เส้นจางซึ่งสายหน้า หรือเขาจะตาฝ้าไป นางจะมีแววดา
แบบนั้นได้อย่างไร

เขาหันขวับกลับไปทันที เบื้องหลังม่านลูกบิดเงินสีเหนียงหลับตา
ทั้งสองข้างลงแล้ว เหมือนกำแพงที่มองไม่เห็นซึ่งกันขวางโลกของทั้งสอง
ออกจากกัน

"ข้าตาฝ้าไปจริงๆ" เส้นจางซึ่งสายหัวแรงๆ ก่อนจะก้าวยาวๆ
จากไป

ฝนฤดูใบไม้ร่วงเพิ่งตกไป อากาศแจ่มก่ลินอายสดชื่น น้ำค้างแวววาว
หยดหนึ่งกลิ้งไปมาอยู่บนใบบัวสีเขียวสดตามแรงสายไหว แต่ไม่ตกลงไป
เสียที นี่กระมังที่เรียกว่าน้ำค้างกลิ้งบนใบบัว

เงินสีเหนียงถอนสายตากลับมาและหยิบฝักบัวขึ้นมาอีกฝัก
หักครึ่งตรงกลางและเก็บเม็ดบัวสีเขียวข้างในลงในตะกร้าไม้ไผ่ เห็น
ฝักบัวที่เก็บมาเมื่อเข้าถูกแกะเม็ดออกหมดแล้ว เงินสีเหนียงจึงหยิบ
เม็ดบัวเม็ดหนึ่งขึ้นมากดลงบนใบมีดอย่างชำนาญชำนาญ หลังผ่าเปลือกออก
เม็ดบัวสีขาวสะอาดก็ร่วงลงมาในมือ

เงินสีเหนียงดึงดีบัวสีเขียวสดออกวางลงในถาด จากนั้นหยิบ
เม็ดบัวส่งเข้าปากตนเอง ได้รสหวานนิดๆ แจ่มก่ลินหอมสดชื่น

ที่แท้เมื่อบัวดิบกินได้จริงๆ ด้วย

นางเดิมที่เป็นคนทางเหนือ ตอนเรียนมหาวิทยาลัยก็เรียนอยู่ทางตอนเหนือไม่เคยมีโอกาสได้เห็นสระบัวที่มีใบบัวเขียวปรกผืนน้ำ ดอกบัวแดงงามสล้างแบบนี้มาก่อน จำได้ว่าสมัยเรียนเคยท่องกลอนบทหนึ่ง

'หลังคากระท่อมเตี้ยเล็ก หย้าเขียวโยกเยกอยู่ริมธาร เสียงคุ้ยครีမ်
สำเนียงอุ้พุงนุ่มหวาน คนผมขาวผู้นั้นเป็นพ่อเฒ่าบ้านใด ลูกคนโต
ถางแปลงถั่วฝักงูรพาค คนกลางหนากำลังสานส้มไก่ เจ้าคนเล็กแสนสุด
รักซี้เกียจไซ้รู้ นอนแกะเม็ดบัวสบายใจต้นลำธาร'*

ด้วยถูกกลอนท่อนที่กล่าวถึงลูกคนเล็กแกะเม็ดบัวกินตั้งดูดี ตอนนั้นนางจึงสงสัยว่าฝักบัวสามารถแกะเม็ดให้เด็กกินแทนขนมได้ด้วยหรือ

นางนึกภาพไม่ออกเลยจริงๆ

เม็ดบัวในความทรงจำล้วนแข็งโป๊ก ต้องแช่น้ำก่อนถึงจะเอามาต้มจืดเม็ดบัวหอมๆ ได้ ตอนนี้อยู่ที่สุคนางก็ได้เห็นทิวทัศน์ของเจียงหนานได้ลิ้มรสชาติสดใหม่จากเม็ดบัว ได้มีอะไรไปคุยไม้กับเพื่อนๆ แล้ว... คิดถึงตรงนี้นางก็อดทอดถอนใจไม่ได้

ตอนนี้คิดเรื่องพวกนี้จะมีประโยชน์อะไรเล่า

นางมาที่นี้ห้าปีแล้ว พยายามทุกวิถีทางก็กลับไปยังโลกใบเดิมของนางไม่ได้ ต่อให้ได้เห็นทิวทัศน์ของเจียงหนาน ต่อให้ได้อยู่ท่ามกลางบรรยากาศที่มีสายน้ำและสะพานห่อมล้อมแล้วมีประโยชน์อะไร

* บทกลอน 'ฉันทลักษณ์ฉิงผิงเยวี่ - บ้านชนบท' ประพันธ์โดยซินซี้จี้ กวีเอกในสมัยราชวงศ์ซ่งใต้

ถึงอย่างไรที่นี้ก็ไม่ใช่มิติที่นางคุ่นเคย ไม่ใช่โลกที่นางคุ่นเคย

เงินสี่เหนียงถอนใจเบาๆ อีกครั้ง

"ท่านแม่ ท่านแม่!" เด็กผู้ชายสองคนที่หน้าตาเหมือนกันและสวมเสื้อผ้าแบบเดียวกันวิ่งไล่ตามกันมา เด็กชายที่อยู่ข้างหน้าใช้นิ้วมือเล็กๆ สองนิ้วคืบนอนตัวยาวสีแดงไว้ "ท่านดูสิ มังกรดิน ข้าชุดมังกรดินได้...พี่ชิวจวีบอกว่านี่คือมังกรดิน!"

ชิวจวีเป็นสาวใช้ประจำตัวของเงินสี่เหนียง เดิมทีเป็นเด็กกำพร้าสองปีก่อนหิวจนเป็นลมอยู่หน้าบ้านและได้สี่เหนียงช่วยเหลือเอาไว้ ตอนนั้นนางเองยังเลี้ยงตนเองไม่รอด ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการรับสาวใช้ เดิมทีคิดว่ารอให้อีกฝ่ายฟื้นแล้วค่อยส่งกลับไป แต่ชิวจวีน่าสงสารเหลือเกิน พอลึกดึกหากไล่อีกฝ่ายออกไปคงต้องตายเป็นแน่ ถึงอย่างไรก็เชื่อว่าที่นี่จะไม่มีข้าวให้กิน ประจวบเหมาะกับสี่เหนียงเพิ่งจะแต่งงาน เงินสี่เหนียงจึงเก็บชิวจวีไว้ข้างกาย เด็กคนนี้คล่องแคล่วและขยันขันแข็ง จึงถูกใจเงินสี่เหนียงเป็นอย่างมาก

"เหวินเกอ* เก่งจริงๆ" พอเห็นพวกเขาเงินสี่เหนียงก็ยิ้มจากใจจริง นางวางมีดและยื่นมือไปรับลูกที่โผล่เข้ามาหา พอสายตามองไปที่ไส้เดือนในมือลูก ขนอ่อนก็ปลิ้นลูกชันไปทั้งตัว

บอกตามตรง นางกลัวของที่น่าขยะแขยงพวกนี้จริงๆ แต่ไม่อยากทำลายความสนุกของลูกชาย จึงเบี่ยงตัวกอดลูก แสร้งทำหลบเจ้าสิ่งๆ ที่เรียกว่า 'มังกรดิน' ในมือเขาอย่างไม่ตั้งใจ จากนั้นปิดม่านให้หล่นลงบนพื้น "เหวินเกอรู้อหรือไม่ว่ามังกรดินมีประโยชน์อะไรบ้าง"

* เกอ แปลว่าพี่ชาย ชาวจีนมักใช้ต่อท้ายชื่อเด็กผู้ชายเพื่อเรียกในเชิงเอ็นดู

"ข้ารู้ๆ" ด้วยไม่พอใจที่ท่านแม่ถูกพี่ชายยึดไปครองคนเดียว เด็กชายที่วิ่งตามมาจึงโผล่เข้าสู่อ้อมกอดของเงินสือเหนียงบ้างแล้วชูมือซ้ายขึ้น "พี่ชีวจวีบอกว่าเอาไปเลี้ยงนกได้!"

"มังกรดินนี้เรียกอีกอย่างว่าไส้เดือนหรือชวีชั้น* ไม่เพียงเป็นอาหารของนกได้ แต่ยังทำเป็นยาได้ด้วย" แม้จะไม่ชอบไส้เดือน แต่ในฐานะบัณฑิตคณะแพทยศาสตร์ที่มีผลการเรียนยอดเยี่ยมและเป็นอาจารย์แพทย์ประจำโรงพยาบาลระดับสามเกรดเอ** เงินสือเหนียงคุ้นเคยกับของที่สามารถนำมาทำยาเหล่านี้และสามารถสอนลูกได้อย่างจะฉาน

เด็กสองคนนี้เป็นของชวีญที่สวรรค์ประทานให้นาง

ห้าปีก่อน วันแรกที่นางเดินทางมายังโลกใบนี้ ะหว่างที่ยังงุนงงสงสัยก็ได้เห็นผีปากร้ายกาจของผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นสามีของนาง เขาเป็นผู้ชายแท้ๆ แต่กลับปากร้ายเทียบชั้นได้กับผู้หญิงหกหมอมแม่*** ในตำนานระหว่างทอดถอนใจให้กับความชวยของตนเอง ทะลุมิติมาอย่างแปลกประหลาดก็เรื่องหนึ่งแล้ว ยังมาเจอสามีแบบนี้อีก อีกหน่อยชีวิตจะต้องอาภัพอย่างไม่ต้องสงสัย จู่ๆ ก็ได้ยินสามีปากร้ายคนนั้นไล่นางมาอยู่ที่นี้ด้วยน้ำเสียงหัวเราะเหมือนต้องการตัดขาดไม่ไปมาหาสู่

* ชวีชั้นเป็นอีกชื่อหนึ่งของไส้เดือน

** โรงพยาบาลในจีนถูกจำแนกออกเป็นสามระดับ โดยประเมินจากศักยภาพในการให้บริการทางการแพทย์ โรงพยาบาลระดับหนึ่งให้บริการด้านการป้องกันและรักษาโรคเบื้องต้น โรงพยาบาลระดับสองให้บริการด้านการรักษาโรคที่ครอบคลุมและครบวงจร โรงพยาบาลระดับสามสามารถรักษาโรคเฉพาะทางและทำงานวิจัยด้านการแพทย์ โดยระดับสองและสามยังแบ่งเป็นเกรด เอ บี และซี นอกจากนี้สามระดับนี้แล้วยังมีโรงพยาบาลพิเศษหรือระดับสี่ซึ่งมีขนาดของขอบเขตในการรักษาใหญ่กว่าเป็นพิเศษด้วย

*** หกหมอมแม่ เดิมมาจากคำเรียกเต็มๆ ว่า 'สามซีพรตหกหมอมแม่' หมายถึงอาชีพที่สตรีมักใช้เลี้ยงชีพในสมัยโบราณ ต่อมากลายความหมายเป็นคำเรียกลสตรีที่หวังแต่หาประโยชน์ใส่ตัว ไม่เป็นที่ต้อนรับของผู้คนสามซีพรต ได้แก่ แม่ชี นักพรตหญิง และแม่หมอบ ส่วนหกหมอมแม่ ได้แก่ หมอบิน แม่สือ แม่มด แม่เล่าหมอยา และหมอบดเวย โดย 'หกหมอมแม่' ยังมีนัยถึงสตรีที่ฝึกปากจัดจ้าน พูดมาก ชอบนินทาว่าร้ายผู้อื่น

กับนางอีก สำหรับนางแล้วนั้นไม่ต่างจากเสียงสวรรค์ นางพริ่งพรุ
ลมหายใจยาวเหยียดออกมาแผ่วเบาเมื่อเขาหันหลังทำท่าว่าจะเดิน
จากไป...

ใครจะไปคิดว่าช่วงเวลาดีๆ คงอยู่ได้ไม่นาน ย้ายมาที่นี่ไม่กี่วัน
นางก็พบว่าร่างที่ตนเองรับสืบทอดมาร่างนี้ตั้งท้องได้สองเดือนกว่า
แล้ว

เดิมที่ตอนพบว่าตนเองตั้งท้อง นางคิดว่ารอให้เด็กคลอดแล้วจะส่ง
กลับไปให้พ่อปากร้ายของพวกเขาเลี้ยงดูเอง บอกตามตรงตอนนั้น
นางไม่มีความรู้สึกใดๆ กับเด็กในท้องเลย นางไม่รู้ว่าคนสองคนที่
จงเกลียดจงชังกันขนาดนี้จะร่วมกันทำเรื่องอย่างว่าได้อย่างไร ยิ่งไม่รู้ว่
ตอนที่ทั้งสองแก้ผ้าล่อนจ้อนและเจ้าของร่างปล่อยให้เขาหวานเมลิ็ดพันธุ
ลงในท้องจะมีความสุขหรือเจ็บปวด ยินยอมพร้อมใจหรือเพราะถูกบีบ
บังคับ

แต่หลังจากผ่านพ้นความยากลำบากจากการตั้งท้องสิบเดือนและ
คลอดลูกออกมาอย่างทรมาน พ่อเด็กสองคนนี่ลืมตาดูโลก นางก็ตัดใจ
จากพวกเขาไม่ลง โดยเฉพาะเวลาพวกเขาเบิกตาดำขลับคู่เล็กจ๋อมมองนาง
นางก็สาบานว่าจะไม่ปล่อยให้เหวินเกออยู่เกอไปอยู่กับพ่อปากจืดของ
พวกเขาแน่นอน!

"ทำไมคุณหนูลงไปนั่งบนพื้นเปียกๆ อีกแล้วละเจ้าคะ" ชิวจวี
ถือเสื้อผ้าของเจียนเหวินเจียนอยู่ไล่ตามมา "ฝนเพิ่งตกไป พื้นดินชื้น
มาก" นางพุดพลาตึงตัวเด็กทั้งสองออกมา ก่อนจะหันไปประคอง
เงินສີ່ເນື່ອງ "เหวินเกออยู่เกอคนดี ท่านแม่ร่างกายไม่แข็งแรง อย่า

เกาะเกาะท่านแม่ คุณหนูรีบเข้าไปพักในบ้านเถอะเจ้าคะ งานพวกนี้ รอให้ป้าสวีกลับมาแล้วบ่าวจะทำเอง"

ป้าสวีเป็นแม่นมของเจียนเหวินเจียนอู่ ตอนเงินสี่เหนียงตั้งท้อง ลูกสองคนนี้ นางอายุแค่สิบสามเท่านั้น ตามมาตรฐานของยุคปัจจุบัน ร่างกายยังเจริญเติบโตไม่สมบูรณ์ด้วยซ้ำ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่านางตายมาแล้วหนึ่งหน แถมท้องนี้ยังเป็นลูกแฝด สุดท้ายจึงตกลือตหลังคลอดจนเกือบลงไปอยู่ในปรโลก แม้จะรอดชีวิตมาได้ แต่ร่างกายอ่อนแอมาตลอด แม้แต่ลูกก็เลี้ยงไม่ไหว จำต้องจ้างแม่นม

น้องชายของป้าสวีแต่งงานกรรมา สามวันก่อนนางจึงลาหยุดเข้าเมือง ชิวจวีจำต้องรับบทพี่เลี้ยงเด็กชั่วคราว ingsานมากมายในลานหลังบ้านไว้ก่อน

"แสงแดดออกจะอบอุ่น จะจับไข้ง่ายๆ ได้อย่างไร" เงินสี่เหนียง สายหัวแยมยิ้มเมื่อเห็นชิวจวีทำท่าเหมือนกระต่ายตื่นตูม แต่ก็ปล่อยให้ อีกฝ่ายพยุตงขึ้นมา

นั่งแค่ครู่เดียวก็รู้สึกขาชาไม่มีแรงแล้ว เงินสี่เหนียงอดก่นดำในใจไม่ได้ *สังคมโบราณเฮงชวย! ปล่อยให้เด็กอายุสิบเอ็ดแต่งงานได้อย่างไรกันนะ*

อายุสิบเอ็ดปี! หากเป็นยุคปัจจุบันยังเป็นเด็กนักเรียนที่ซุกอกแม่ อดอ้อออเฮอะอยู่เลย แต่เจ้าของร่างเดิมที่นางอาศัยอยู่นี้กลับแต่งงาน เป็นกรรมาผู้อื่นแล้ว นางยังสงสัยด้วยซ้ำว่าที่สี่เซวี่ยพูดเป็นความจริงหรือไม่ นางเป็นลูกสาวของเสนาบดีเงินที่ก่อความผิดฐานกบฏจริงๆ หรือ ทำไม่ถึงให้นางแต่งออกมาตั้งแต่อายุแค่สิบเอ็ด แม่ของนางตัดใจ

ได้อย่างไร

อยู่ที่นั่นมาห้าปีนางก็พอเข้าใจอยู่บ้างว่าคนยุคนี้แต่งงานเร็ว แต่ส่วนใหญ่เด็กผู้หญิงมักต้องรอให้อายุครบสิบสามปีก่อนถึงจะออกเรือน ยกเว้นสะใภ้ที่เลี้ยงไว้แต่เด็กเพื่อแต่งเป็นภรรยาในอนาคต แต่ว่ากันว่าตอนที่เจ้าของร่างเดิมของนางออกเรือน เสนาบดีเงินผู้นั้นมีอำนาจล้นฟ้า แดงจนเกือบเป็นม่วง*

เงินสื่อเหนียงคิดพลางพาเจียนเหวินเจียนอยู่เดินเข้ามาในบ้าน

"คุณหนูไปไหนมาเจ้าคะ" สี่เซวี่ยที่เหงื่อไหลไคลย้อยกำลังจะออกไปตามหานาง เห็นพวกนางกลับมาพอดีก็ปรีเข้าไปหา "บ่าวกำลังจะออกไปตามคุณหนูอยู่พอดี"

"วันนี้ทำไมถึงกลับเร็วนักล่ะ" พอเห็นสี่เซวี่ย เงินสื่อเหนียงก็ตาเป็นประกาย "เออเจียว** ชายได้เท่าไร เก็บค่าของกลับมาหรือไม่"

สี่เซวี่ยยิ้มระรื่น "ชายหมดเจ้าคะ หลงจิวหลี่พูดไม่หยุดว่าไม่พอชายถามคุณหนูว่าจะทำเพิ่มอีกได้หรือไม่" มือล้วงก้อนเงินเล็กๆ หนึ่งก้อนกับเหรียญทองแดงหลายพวงยื่นมาให้ "เออเจียวของคุณหนูชายได้ทั้งหมดสี่สิบตำลึงหกเชียน*** บ่าวซื่อยามาให้คุณหนูอีกสามเทียบซื่อหนึ่งลามาอีกห้าฝืน เหล้าเหลืองสิบซั่ง น้ำตาลกรวดสิบซั่ง และ

* แดงจนเกือบเป็นม่วง เป็นสำนวนจีน หมายถึงขุนนางที่ได้รับความโปรดปรานและความไว้วางพระทัยจากฮ่องเต้อย่างยิ่ง มีที่มาจากสีชุดของขุนนางจีนสมัยโบราณที่บ่งบอกระดับตำแหน่งโดยไล่จากสูงสุดไปต่ำสุดดังนี้ ม่วง แดง น้ำเงิน เขียว สำนวนแดงจนเกือบเป็นม่วงจึงหมายถึงขุนนางที่ใกล้จะเปลี่ยนชุดคลุมจากสีแดงไปสู่ม่วงซึ่งเป็นระดับสูงสุด

** เออเจียว หรือกาวหนึ่งลา เป็นหนึ่งในสามยกบ่ารุงล้ำค่าของจีน ทำจากหนังลา ลักษณะเป็นแท่งแบนแข็ง สีน้ำตาลเข้ม มีสรรพคุณช่วยบำรุงเลือด กาวหนึ่งลาชั้นเลิศที่เรียกว่า 'เออเจียว' ใช้น้ำจอกบ่อเออเจิงในเมืองเออเจิง

*** เจียน เป็นหน่วยเหรียญเงินขาว มีรูตรงกลางเหมือนเงินฮ่อแปะ (เหรียญสำริด) แต่ทำจากโลหะเงิน จึงมีค่ามากกว่า โดยทั่วไป 1 เจียนมีค่าเท่ากับ 10 เฟิน 10 เฟินเป็น 1 ตำลึง

น้ำมันหอมอีกห้าชั่ง หักนิ้วคิดคำนวณทีละอย่าง ใช้เงินไปทั้งหมด
สิบหกตำลึงแปดเดียน ยังเหลืออีกสามตำลึงแปดเดียน อยู่ตรงนี้หมดแล้ว
เจ้าคะ"

ยานั้นให้เงินสี่เหนียงกิน ส่วนพวกหนึ่งลากับเหล่าเหลืองไว้ใช้ทำ
เออเจียว

ตั้งแต่ถูกขับไล่มาอยู่ที่นี้ เงินสี่เหนียงก็ไม่ได้รับเบี้ยเลี้ยงจาก
ตระกูลเส้นอีกแม้แต่แดงเดียว สองปีก่อนนางเอาสินเจ้าสาวขึ้นสุดท้าย
ไปจำนำ ชีวิตเริ่มยากจนข้นแค้นจนถึงขีดสุด ไม่พูดถึงเรื่องที่น่างต้อง
กินยาต่อเนื่องมานานปี แค่การหาเลี้ยงห้าหกชีวิตในบ้านหลังนี้ก็เป็
ปัญหาแล้ว ครั้นเห็นว่าสระบัวสองสระในบ้านบรรพบุรุษตระกูลเส้น
ไม่เพียงพอจะเลี้ยงปากท้อง เงินสี่เหนียงจึงคิดถึงอาชีพในชาติก่อน
ของตนเอง โชคดีที่นางเองก็ต้องกิน บางครั้งจึงต้มเออเจียวไว้ใช้เอง
ดั่งนั้นจึงลองต้มเออเจียวไปขายในเมือง

แต่คิดดูก็รู้ นางเป็นหญิง ทั้งยังไร้ชื่อไร้เสียง ใครจะไปเชื่อว่านาง
จะต้มเออเจียวเป็น

แรกเริ่มร้านยาใหญ่ๆ ต่างไม่ยอมรับเออเจียวของนางไปขาย
เพราะจวบเหมาะวันหนึ่งนางกำลังขอร้องหลี่ฉี หลงจู้ร้านยารุ่ยเสียง
ให้ช่วยขายเออเจียวให้ พบเผิงสีหมอที่นั่งตรวจประจำร้านยาวิจฉัย
โรคใช้หวัดผิด คิดว่าเป็นโรคจากความร้อนจนคนไข้ตามมาเอาเรื่อง
ที่ร้าน

ตอนนั้นเผิงสีตรวจอาการคนไข้แล้วพบว่าตาแดง คอแห้ง ชีพจร
เต้นเร็ว ซึ่งล้วนเป็นอาการต้นแบบของโรคจากความร้อน เขาไม่ได้

คิดมากและเขียนตำรับยาเจิงซีทัง* ให้ คิดไม่ถึงว่าคนไข้กินแล้วอาการ จะทรุดหนัก ถูกครอบครัวหามพามาที่ร้านยาในสภาพปางตาย ชาวบ้านมามุงดูหน้าร้านยามากขึ้นเรื่อยๆ จนชื่อเสียงแทบป่นปี้ สูดท้าย เงินสื่อเหนียงเป็นคนตรวจหาสาเหตุของโรคได้

แม้ซีฟจรเด่นเร็วจะเป็นอาการของโรคจากความร้อน ซีฟจรเด่นช้า เป็นอาการของโรคจากความเย็น แต่ไม่เสมอไปทุกครั้ง บางครั้งก็ปรากฏ ซีฟจรที่สวนทางกับโรค คนไข้รายนั้นเข้าลักษณะอาการหिनแกระ่ง จนกลบหายาง พุดให้เข้าใจง่ายหน่อยคือธาตุหอินในร่างกายเขาแข็งแกระ่ง เกินไปจนดันธาตุหยางที่อ่อนแอกว่าให้แสดงออกมาภายนอก อาการ ที่พบจึงเป็นหน้าแดง ปากแห้งเหมือนเป็นโรคจากความร้อน แต่แท้จริง แล้วเป็นโรคจากความเย็น ตอนนั้นนางตัดสินใจอย่างเฉียบขาดให้รักษา ด้วยชิงแกำแห้ง โหระเดือยไก่อ่ ตลอดจนยาที่มีสรรพคุณร้อนอื่นๆ

ตามคาด คนไข้เหือออออกทั่วทั้งตัว ไม่กี่วันก็หายเป็นปกติ

หลังจากช่วยร้านยารุ่ยเสียงแกำวิกฤตครั้งนั้น หลงจู้หลี่ฉีซาบซึ่งใจ จิงยอมให้นางวางเออเจียวไว้ในร้าน เขาจะลองช่วยชายให้

แรกเริ่มเออเจียวหนึ่งหม้อต้องขายอยู่หลายเดือน ยังดีที่หลี่ฉี เชือในวิชาแพทย์ของนาง หากฝิงสี่ไม่ว่างหรือเจอโรคที่เขารักษาไม่หาย ก็จะมาตามนางไปช่วย หาเงินมาเลี้ยงครอบครัวได้บ้าง

ใครจะคิดว่าไปๆ มาๆ นางกลับมีชื่อเสียง ตอนนี้เออเจียวหนึ่งหม้อ ไม่ถึงครึ่งเดือนก็ขายหมดเกลี้ยง เหมือนอย่างหม้อนี้ นางจำได้ว่าเพิ่งจะ ส่งไปได้ห้าหกวันเท่านั้น เนื่องจากต้องเก็บรากบัวแล้ว นางต้องใช้เงิน

* เจิงซีทัง แปลว่าน้ำแกำงสิบลึง เป็นตำรับยาที่ช่วยให้เลือดลมไหลเวียนสะดวก ขับถ่ายคล่อง ใช้รักษาโรคที่ เกิดจากกลุ่มอาการร้อน

จ้างคนงานจึงให้สี่เซวียไปร้านยา รุ่ยเสียงหาหนังสือแต่เช้า ดูว่าจะขอเบิกเงินล่วงหน้าได้หรือไม่

คิดไม่ถึงว่าจะขายหมดแล้ว!

"ดูท่าชาวเมืองอุ้งคงจะยอมรับเอาเจียวของข้าแล้ว" เงินสี่อเหนียงรับเงินมาด้วยความดีใจยิ่ง

หากก้าวแรกประสบความสำเร็จ สักวันนางจะต้องมีร้านยาเป็นของตนเองได้เป็นแน่

"ไม่ใช่แค่อยอมรับนะเจ้าคะ ได้ยินพี่หีบบอกว่าเอาเจียวของคุณหนูรอบนี้ถูกแย่งกันซื้อเลยละ" สี่เซวียยิ้มอย่างยินดีปรีดา "พี่หีบยังบอกว่าถ้าบ่าวไม่ไปหา เขาจะมากาหาคุณหนูด้วยตนเองอยู่แล้ว อยากรหาหรือกับคุณหนูว่าจะเคี้ยวเอาเจียวให้มากหน่อยได้หรือไม่"

เงินสี่อเหนียงได้ยินเช่นนั้นก็พลันทอดถอนใจ "มีเงินให้กอบโกยใครบ้างที่ไม่อยากได้ แต่ร่างกายข้าจะรับไหวเสียที่ไหน" เดือนหนึ่งเคี้ยวสองหม้อนางก็แทบแยะแล้ว จะโลภมากกว่านี้ได้อย่างไร

สีหน้าของสี่เซวียหม่นลง นางเองก็คิดไม่ถึงว่าภายหลังร่างกายของคุณหนูจะย่ำแย่ถึงเพียงนี้

"หาเงินได้สิบเจ็ดตำลึงแปดเชียนแล้ว" เงินสี่อเหนียงอุ้มไหใบเล็กออกมาจากใต้ตู้สี่ลิ้นชักที่ถูกขุดจนเป็นสีขาว เทเศษเงินข้างในออกมา นับดูและเก็บเข้าไปใหม่พร้อมกับเงินที่สี่เซวียนำกลับมา "ปีนี้รากบัวออกเยอะ อยากรก็ต้องเก็บได้สามสี่พันซัง ในที่สุดก็ได้ฉลองปีใหม่อย่างเต็มที่เหมือนคนอื่นเสียที!" นางยิ้มมองสี่เซวีย "รอไว้ชายรากบัวได้เมื่อไร ปีนี้ข้าจะตัดเสื้อใหม่ให้คนละชุด"

พอย้อนคิดดู พวกนางไม่ได้สวมเสื้อผ้าใหม่มาสองสามปีแล้ว
 สีเขียวไต้ยีนดั่งนั้นก็รู้สึกปวดใจ แต่เลิกจนโตคุณหนูของนางเคยต้อง
 ลำบากลำบากแบบนี้เสียที่ไหน แต่ก่อนแม่แต่นางที่เป็นสาวใช้ประจำตัว
 ยังไม่เห็นเงินสิบเจ็ดตำลึงนี้อยู่ในสายตา บัดนี้กลับต้องใส่ใจทุกอี่แปะ*

"ดีจังเลย!" ชิวจวีไม่ทันสังเกตสีหน้าผิดปกติของสีเขียว พอได้ยินว่า
 จะได้สวมเสื้อผ้าใหม่ก็กระโดดเหิงเป็นคนแรก "บ่าวจะเอาสีแดงกุหลาบ
 แบบที่เออร์ยาใส่!"

เออร์ยาเป็นลูกสาวคนที่สองของอวีเหลืองที่บ้านอยู่ตรอกข้างหน้า
 หมูนี่ชอบสวมเสื้อผ้าฝ้ายคอไขว้สีแดงกุหลาบตัวใหม่เอี่ยม นั่นเป็นชุด
 ที่ตัดตอนที่สาวคนโตของนางแต่งงาน ชิวจวีเห็นแล้วทำท่าทางคล้ายว่า
 น้ำลายจะหกอย่างไรอย่างนั้น

"ได้" เงินสี่เหนียงยิ้มน้อยๆ "ถึงเวลาให้เจ้าไปเลือกเองเลย"

"คุณหนูช่างเป็นคนใจดีที่สุดในโลก!" ชิวจวีขอบตาร้อนผ่าว
 พอนึกอะไรได้ก็หันขวับกลับไป "ใช่แล้ว อาสีเขียว ในเมืองตี้ฮ่องถันกลอง
 กันดังสนั่น เกิดอะไรขึ้นหรือ"

"อู๊ย!" สีเขียวเหลือบตามองกาน้ำหยด** และร้องอุทานขึ้นอย่าง
 ตกใจ "ตายจริง มัวแต่คุย เทียงแล้วหรือนี่" นางเงยหน้าสั่งชิวจวี "เจ้าเอา
 หนึ่งลาพวกนี้ไปแช่น้ำก่อน ข้าจะเตรียมทำอาหารกลางวัน"

"เจ้าคะ" ชิวจวีลืมนคำถามเมื่อครู่นี้ไปอย่างสิ้นเชิง นางรับคำและ

* อี่แปะ (เหวิน) คือหน่วยเงินสำริด (เป็นเหรียญที่มีรู) ซึ่งมีค่าน้อยที่สุดในหน่วยเงินตราสมัยก่อนของจีน โดย 1,000 อี่แปะเท่ากับ 1 ตำลึง

** กาน้ำหยด เป็นนาฬิกาในสมัยโบราณของจีน มีลักษณะแตกต่างหลากหลายรูปแบบ โดยมาก จะใช้ภาชนะที่ทำจากทองแดงจะรูให้น้ำหยดลงมาตามท่อเพื่อบอกเวลา ภายหลังได้นำปรอทและทราย มาใช้แทนน้ำ

เดินออกไปอย่างอารมณ์ดี

สี่เซวี่ยมองเงินสี่เหินยง "บ่าวซื้อเนื้อหมูมาครึ่งซั้ง มื้อเที่ยงวันนี้ ทำหมูสับหนึ่งแ่งแล้วกัน คราวก่อนคุณหนูทำอร่อยมาก เหวินเกออยู่เกอ ยังกินไม่หน่ายเลย"

"พูดมาเถอะ เรื่องอะไรกัน" เงินสี่เหินยงนั่งลงบนเก้าอี้พลาถมองสี่เซวี่ยด้วยใบหน้าราบเรียบ

"เอ่อ..." สี่เซวี่ยปิดนิ้วแรงๆ "คือ...นายท่านชนะสงครามอีกแล้ว ระหว่างเดินทางกลับผ่านมาทางนี้ ได้ยินว่า..." นางแอบชำเลืองมองสีหน้าของผู้เป็นนาย "พรุ่งนี้เที่ยงจะทำพิธีส่งมอบเซลยศึกที่ประตูคู่อุ่เหมิน* ย่อมแต่จะเสด็จออกมาต้อนรับด้วยพระองค์เองเจ้าค่ะ"

ที่สี่เซวี่ยไม่ได้พูดคือใครๆ ต่างรู้ว่าพวกนางถูกทอดทิ้งให้ใช้ชีวิตอยู่ข้างนอก ตอนนั้นเดือนจิงซึ่งมีอำนาจมากขึ้นทุกวัน ขุนนางเจ้านายและคนใหญ่คนโตในราชสำนักต่างแย่งกันยึดเยียดลูกสาวตนให้แต่งเป็นภรรยาเขา

เดือนจิงซึ่งเป็นจ้วงหยวนฝ่ายบู๊ เพียบพร้อมทั้งด้านบู๊และบุ๋น ห้าปีมานี้เขาปราบวอโค่ว ตีหนานอี และเพ็งจะเผด็จศึกหนานเยวี่ ได้เลื่อนตำแหน่งจากเซียวเว่ย** ขึ้นหกไปเป็นแม่ทัพใหญ่ผู้กั้ว*** ขึ้นสองแล้ว

แม้หลังจากฆ่าตัวตายครั้งนั้น เงินสี่เหินยงจะเหมือนเปลี่ยนไปเป็นคนละคนและลืมเรื่องต่างๆ ไปมากมาย แต่ถึงอย่างไรนางก็เป็นภรรยาที่ถูกเดือนจิงซึ่งทอดทิ้ง ไม่ว่าจะภายนอกนางจะสุขุมเยือกเย็น

* ประตูคู่อุ่เหมิน เป็นประตูหลักของวังหลวง อยู่ในแนวเหนือใต้ ใช้เป็นทางเข้าออกสำหรับขุนนางที่เข้าประชุมเข้า รับพระราชโองการ

** เซียวเว่ย หมายถึงนายหมู่หรือนายกองที่มียศขุนนางบู๊ตั้งแต่ลำดับหลักชั้นหกบนลงไป

*** แม่ทัพผู้กั้ว (เก้อแผ่นดิน) เป็นตำแหน่งแม่ทัพใหญ่ ยศของขุนนางฝ่ายบู๊ลำดับหลักชั้นสอง

เพียงใด สีเซวียก็ไม่คิดว่านางจะตัดใจจากเขาได้แล้วจริงๆ ที่ผ่านมา จึงไม่กล้าเอ่ยถึงเส้นจงซึ่งต่อหน้านาง โดยเฉพาะตอนที่เขากำลังประสบความสำเร็จ สีเซวียยังไม่กล้าเอ่ยถึงเขาต่อหน้านางเข้าไปใหญ่ แม้แต่ชีวิตที่สนิทสนมกันมากก็ยังไม่รู้ว่าพ่อแท้ๆ ของเจียนเหวินเจียนอู่ เป็นถึงแม่ทัพใหญ่ผู้กั้ว

ด้วยเหตุนี้ที่ผ่านมาเงินสื่อเหนียงจึงไม่รู้ว่าเหตุผลหลักที่นางถูกทอดทิ้งให้อยู่ในเมืองทูกันดารที่กระต่ายยังไม่อยากขับถ่ายแห่งนี้ เป็นเพราะเจ้าของเดิมของร่างนี้ทำตัวหยาบคายไร้เหตุผลเกินไป ทำให้เส้นจงซึ่งไม่พอใจไม่น้อยทีเดียว

แน่นอนว่าต่อให้นางในอดีตจะไร้เหตุผลมากเพียงใด ร้ายกาจมากเพียงใด สีเซวียก็ไม่กล้าพูดตรงๆ ดังนั้นในสายตาของเงินสื่อเหนียงที่ชีวิตนางต้องเป็นเช่นวันนี้ล้วนเป็นเพราะเส้นจงซึ่งได้ใหม่ลื้มเก๋า วันนั้นแม้จะมีม่านลูกปิดบังอยู่ทำให้นางไม่เห็นโฉมหน้าเขา แต่ชุดแต่งงานสีแดงสดนั้นเงินสื่อเหนียงเห็นชัดเต็มสองตา

นางยังมีชีวิตอยู่ แต่เขากลับแต่งงานใหม่เสียแล้ว ไม่เรียกว่าได้ใหม่ ลื้มเก๋าจะเรียกว่าอะไร

อย่าว่าแต่เป็นแม่ทัพใหญ่ผู้กั้วเลย ต่อให้เป็นฮ่องเต้ ผู้ชายห่วยๆ แบบนี้ให้พริ้นนางยังไม่อยากได้ เงินสื่อเหนียงส่ายหน้าอย่างขบขัน

สีเซวียผู้นี้กังวลเกินกว่าเหตุเสียแล้ว!

อยู่กับนางมาห้าปีกลับดูไม่ออกว่านางเป็นคนสมถะ ไม่ต้องการลาภยศสรรเสริญ ชั่วชีวิตนี้ต่อให้ต้องสวมเสื้อผ้าเก่าขาด แต่ขอเพียงได้พบคนที่จริงใจกับนาง ครองคู่อยู่ด้วยกันตลอดไปแค่สองคนนาง

ก็พอใจแล้ว

พอได้มาอยู่ในสังคมสมัยโบราณ เงินสื่อเหนียงถึงรู้ว่าสังคมโบราณ ไม่ได้เป็นอย่างที่คนยุคปัจจุบันคิด ผู้ชายไม่ได้มีสามภรรยาซ้อนกันทุกคน ดูอย่างชาวเมืองอู่ถงลี้ คนส่วนใหญ่ล้วนผัวเดียวเมียเดียว มีแต่ตระกูลใหญ่หรือบ้านเศรษฐีเท่านั้นที่จะมีภรรยาและอนุห้อมล้อมเป็นฝูงนางที่อ่าวขอเพียงไม่เลือกคนรวย นางต้องเจอคนที่ยอมครองคู่อยู่กับนางไปจนแก่เฒ่าแน่นอน

ทว่า... นางถอนใจเบาๆ *เรื่องนี่ย่ายตายเสียที่ไหน!*

สตรีที่ถูกสามีทิ้งและไม่มีหนังสือหย่า แถมยังมีลูกติดอีกสองคน ตระกูลสามีเป็นถึงแม่ทัพใหญ่ที่อำนาจเพิ่มพูนขึ้นทุกวัน เขาหรือจะยอมปล่อยให้นางพาลูกของเขาไปแต่งงานใหม่

"คุณหนูบอกนายท่านเรื่องเหวินเกออยู่เกอเถอะเจ้าคะ ถึงอย่างไร พวกเขาก็เป็นลูกที่เกิดจากภรรยาเอกของนายท่าน" ด้วยไม่รู้ว่าเงินสื่อเหนียงกำลังเป็นห่วงอนาคตของตนเอง คิดว่านางไม่พอใจที่เห็นเส้นจงซึ่งกลับจากสงครามอย่างมีเกียรติ สีเซวี่จึงเกลี้ยกล่อม "ได้ยินว่าหลายปีมานี้ในจวนแม่ทัพนอกจากอี่เหนียงใหญ่ที่ให้กำเนิดลูกสาวกับอี่เหนียงสามที่คลอດลูกชายได้สามวันเด็กก็ตายแล้ว นายท่านก็ไม่มีทายาทอีก เชื่อว่าหากได้เห็นเหวินเกอกับอู่เกอ นายท่านจะต้องรีบรับคุณหนูกลับไปแน่" แต่ไรมารามารดาเป็นใหญ่ได้เพราะบุตร โดยเฉพาะในตระกูลใหญ่ สิ่งสำคัญที่สุดก็คือทายาท

สีเซวี่ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมเงินสื่อเหนียงถึงไม่ยอมบอกเรื่องลูกกับเส้นจงซึ่ง ด้วยนิสัยจิตใจกว้างขวางของเขา หากรู้ว่าเงินสื่อเหนียง

เกือบเสียชีวิตเพราะลูกทั้งสอง ต่อให้เคยมีความแค้นใหญ่โตเพียงใด เขาก็ต้องดีกับเงินสี่เหนียงและให้พวกนางแม่ลูกได้อยู่อย่างสุขสบายไปชั่วชีวิต

"ข้าตัดสินใจเด็ดขาดแล้วว่าจะไม่พบเจอเขาอีก ทางที่ดีเจ้าล้มเลิกความคิดนี้เสียเถอะ!" เงินสี่เหนียงน้ำเสียงเฉียบขาด "เหวินเกออยู่เกอ เป็นของข้าเพียงคนเดียว พวกเขาใช้แซ่เจียนตามข้า! อีกหน่อยไม่ว่ากับใครก็ห้ามเอ่ยว่าพวกเขาเป็นเลือดเนื้อตระกูลเส้น รวมถึงต่อหน้าผู้ชายของเจ้าด้วย!"

ชื่อของเงินสี่เหนียงเมื่อชาติก่อนคือเจียนโยว หลังถูกทอดทิ้งให้อยู่ที่นี่ เพื่อป้องกันปัญหา นางจึงตัดสินใจบอกคนนอกว่าพวกนางเข้าบ้านหลังนี้กับสกุลเส้น เป็นแม่มา้ยแซ่เจียนที่มาอาศัยอยู่ที่นี่เสียๆ ลูกสองคนตั้งชื่อให้ว่าเจียนเหวิน เจียนอู่

ห้าปีมานี้สกุลเส้นไม่เคยมาที่นี่ กอปรกับเงินสี่เหนียงร่างกายไม่แข็งแรง จึงอยู่แต่บ้านไม่ค่อยออกไปไหน คนในเมืองจึงไม่สงสัย

นานแล้วที่ไม่เห็นเงินสี่เหนียงดูแบบนี้ สีเซวี่รีบคุกเข่าลงทันที "ป่าวไม่กล้าแล้วเจ้าคะ"

"เจ้าลุกขึ้นเถอะ" เงินสี่เหนียงถอนใจ "เจ้าไม่รู้หรือ ข้ายอมหาสามีชาวชนบทที่รักและห่วงใยข้า ยังดีกว่าใช้ชีวิตอีกครั้งที่เหลือกับเขา"

"คุณหนู...คุณหนูจะ..." สีเซวี่ปากอ้าตาค้าง
 คุณหนูของนางคงไม่คิดจะแต่งงานใหม่จริงๆ หรือคะ แบบนี้
 ชัดต่อชนบทรรมเนี่ยมเกินไปแล้ว!

ด้วยรู้ว่าสีเซวี่ยึดคติสตรีต้องมีสามีเดียว จะให้นางยอมรับความคิดนี้

ในช่วงเวลาสั้นๆ ย่อมเป็นไปได้ เงินสี่เหนียงจึงลุกขึ้น "ไปเถอะ ได้เวลาทำอาหารกลางวันแล้ว"

สี่เซวี่ชยัปปากไปมาทำท่าจะถามให้ชัดเจน แต่เห็นเงินสี่เหนียงเดินออกไปแล้ว จึงส่ายหน้าและรีบก้าวตามไป

นอกจากเจียนเหวินเจียนอู่ที่เป็นชาย ในบ้านมีแต่หญิงสาวสามคน หลังบ้านมีสระบัวสองหมู่กับแปลงผักครึ่งหมู่ ปกติแล้วงานที่ต้องใช้แรงสี่เซวี่ชยักับชิวจวีจะเป็นผู้รับผิดชอบ ในบรรดาหญิงสามคนเงินสี่เหนียงร่างกายอ่อนแอ นางจึงรับหน้าที่ทำกับข้าว

โชคดีที่ชาติก่อนเงินสี่เหนียงชอบกินของอร่อยและชอบดูรายการ 'ประเทศจีนที่ปลายลิ้น'* เป็นที่สุด การทำอาหารจึงไม่ใช่เรื่องยากเย็นสำหรับนาง แถมยังสร้างความสุขเสียด้วยซ้ำ โดยเฉพาะทุกครั้งที่สามารถเปลี่ยนวัตถุดิบที่แสนจะธรรมดาให้เป็นอาหารรสเลิศได้ ทำเอาเจียนเหวินเจียนอู่กินจนพุงกาง เงินสี่เหนียงจะรู้สึกภาคภูมิใจเป็นพิเศษ

นางให้สี่เซวี่ชยัไปจับปลาในจากสระบัวมาตัวหนึ่งและนำไปนึ่ง จากนั้นทำหมูสับนึ่งแบ่ง ต้มโจ๊กเม็ดบัวอีกหม้อ เอาผักก๋อนึ่งแบ่งที่ทำไว้แล้วไปอุ่นสักหน่อยกับผักดองอีกสองจาน แค่นี้ก็ช่วยยามอาหารหอมจุกก็ถูกยกขึ้นโต๊ะ

อาศัยช่วงที่นางทำกับข้าว สี่เซวี่ชยัพาชิวจวีกับเด็กสองคนไปเก็บผักบัวมาอีกหลายผัก "ฝีมือของคุณหนูดีขึ้นทุกวัน" เห็นอาหารหอมจุกบนโต๊ะแล้ว ชิวจวีก็น้ำลายหกเป็นคนแรก

"เนื้อ! เนื้อ!" เกือบเดือนแล้วที่ไม่ได้เห็นเนื้อ พอได้กลิ่นหอมของเนื้อ

* 'ประเทศจีนที่ปลายลิ้น' หรือ 'A Bite of China' เป็นรายการสารคดีของจีนที่นำเสนอเรื่องอาหาร โดยครอบคลุมทั้งประวัติ ขนบธรรมเนียมในแต่ละท้องถิ่น และการปรุงอาหารประเภทต่างๆ

เจียนเหวินเจียนอุ้งกิริบปิ่นขึ้นไปบนเตียงเตา* "ท่านแม่ ท่านแม่ ข้าจะกินเนื้อ! หมูสับนี่แบ่งอร่อย!"

"ได้ พวกเราทุกคนได้กินเนื้อแน่" เงินสี่เหนียงก้มตัวยังลูกทั้งสองไว้ก่อน "แต่เหวินเกออุ้งเกอต้องล้างมือให้สะอาดก่อน"

เจียนเหวินเจียนอุ้งยืนสองมือที่เปื้อนดินโคลนออกมาแล้วแลบลิ้นใส่กัน ก่อนจะหันหลังวิ่งออกไปโดยไม่ลืมหอกว่า "ท่านแม่รอข้าด้วย!" เจียนอุ้งวังซนซิวจิวที่ยืนอยู่หน้าประตู เด็กน้อยผะและตะโกนว่า "ข้าจะไปล้างมือ พี่ซิวจิวห้ามแอบกินเนื้อนะ!"

ซิวจิวหัวเราะคิก "เดี๋ยวพี่สาวพาเจ้าไปล้างมือ"

"ข้าพาพวกเขาไปตีกว่า เจ้าไปช่วยคุณหนูตักโจ๊ก" สีเซวี่อยู่ที่เพิงเก็บผักบัวเรียบร้อยและเดินเข้ามาในบ้านเห็นเข้า จึงดึงเจียนเหวินเจียนอุ้งไป

ซิวจิวขานรับและไปหยิบซามในห้องครัว

เจียนเหวินเจียนอุ้งอายุน้อยก็จริง แต่กลับโตกว่าวัย กินข้าวไม่ต้องให้คนป้อน เงินสี่เหนียงคืบกับข้าวใส่ซามของทั้งสอง พวกเขาหันหน้ากินอย่างเอร็ดอร่อย

คนเยอะแต่เนื้อมันน้อย เห็นสีเซวี่ตักเนื้อไปกินคำหนึ่งก็ไม่ยอมกินอีก เหลือไว้ให้เด็ก ๆ กิน ด้วยรู้ว่าพุดโน้มน้ำไปก็ไร้ประโยชน์ เงินสี่เหนียงจึงเลื่อนปลาตรงหน้าเจียนเหวินไปตรงหน้าสีเซวี่ "เฮ้อ ปลาหนึ่งของโปรดของเจ้า"

ที่บ้านมีสระบัว ฤดูใบไม้ผลิเงินสี่เหนียงปล่อยลูกปลาลงไปในสระ

* เตียงเตา (คั่ง) หมายถึงเตียงที่ก่อด้วยอิฐของชาวจีนทางตอนเหนือ ด้านล่างมีช่องสำหรับจุดไฟให้เตียงอุ่น และมีปล่องระบายควันออกไปนอกตัวบ้าน มักจะตั้งอยู่ข้างห้องครัวและอาศัยไฟจากการหุงหาอาหารช่วยให้เตียงอุ่นไปในตัว เวลารอนจะปูฟูกไว้ด้านบน เวลากลางวันเก็บฟูกขึ้นและใช้แทนโต๊ะได้

เยอะมาก พวกนางจึงได้กินเนื้อปลาบ่อยๆ

"คุณหนูร่างกายไม่แข็งแรง ควรกินเนื้อให้มากหน่อย" สี่เซวี่ยคืบเนื้อหมูสับใส่ลงในชามเงินสี่เหนียง ส่วนตนเองคืบเนื้อปลาไปกินพอตะเกียบถึงปาก นางก็รู้สึกคลื่นไส้

"เป็นอะไรไป" เห็นสีหน้าผิดปกติของนาง เงินสี่เหนียงจึงเอ่ยถามขึ้น "ไม่เป็นไรเจ้าคะ" สี่เซวี่ยส่ายหน้า ผืนยัดเนื้อปลาใส่ปาก คิดไม่ถึงว่าไม่กินยังพอนทน พอผืนกลืนลงไป ท้องไส้ของนางก็ปั่นป่วนทรมาน สี่เซวี่ยอดทนไม่ไหวอีกต่อไป ปิดปากวิ่งออกไปข้างนอก ทำเอาชีวจวีตกใจกระโดดลงจากเตียงเตาและวิ่งตามออกไปเท่าเปล่า

เจียนเหวินเจียนอุ้กก็ตกใจจนวางตะเกียบ "อาสี่เซวี่ยเป็นอะไรหรือ" เจียนอุ้กลุกขึ้นทำท่าจะลงจากเตียงเตา

"กินข้าวต่อ" เงินสี่เหนียงยื่นมือกดตัวเขาไว้และคืบผักกอกหนึ่งแบ่งให้พวกเขาคนละก้อน "กินเยอะๆ จะได้โตไวๆ" ทว่าสายตากลบมองไปที่หน้าประตูอย่างเป็นห่วง

ชีวจวีประคองสี่เซวี่ยเดินเข้ามา

"เป็นอย่างไรบ้าง" เงินสี่เหนียงถาม

"ไม่เป็นไรแล้วเจ้าคะ" สี่เซวี่ยยิ้ม แต่ใบหน้าซีดเซียวเล็กน้อย "อาจเพราะตอนเข้าไปโน่นมานี้ ตากแดดมากเกินไป บ่าวดื่มจ๊กดึกกว่า" นางยกชามจ๊กเม็ดบัวขึ้นมาและก้มหน้าดื่มทันที

เงินสี่เหนียงกลับนิ้วนางอย่างใช้ความคิด

"ข้ากินอิ่มแล้ว" เจียนเหวินวางตะเกียบ "ข้าจะไปแกะผักบัว!"

เห็นพี่ชายวางตะเกียบ เจียนอุ้กก็รีบยัดผักกอกหนึ่งแบ่งที่เหลือในมือ

ใส่ปากและลุกขึ้นบ้าง แต่ถูกเงินสี่เหนียงกดตัวไว้ "กลิ่นข้าวในปาก
ลงไปก่อน" นางเงยหน้าเรียกเจียนเหวิน "รอน้องชายด้วย"

เจียนอูร์ับกลิ่นข้าวในปาก รับน้ำที่ซิวจวียื่นให้ดื่มคำหนึ่ง หอบหายใจ
คำโตและซุ่มมือขวา "ข้าก็จะไปแกะฝักบัวเหมือนกัน!"

"รออาหารย่อยแล้วกลับมาตอนกลางวันล่ะ" เงินสี่เหนียงกำชับ

"อืม..." เสียงของเจียนเหวินเจียนอูร์ั้งมาจากลานบ้าน

"ระดูครั้งล่าสุดของเจ้ามาเมื่อไร" เห็นซิวจวีและเด็ก ๆ เดินออกไป
แล้ว เงินสี่เหนียงถึงหันไปถามสี่เซวี่

"เดือนก่อนเจ้าคะ" สี่เซวี่ชะงัก ดวงตาเป็นประกายพลางมอง
เงินสี่เหนียงอย่างตื่นเต้นดีใจ "ดูเหมือนจะไม่มาสองเดือนแล้ว คุณหนู...
ป่าว..."

แต่งงานมาเกือบสามปี แต่ท้องกลับนิ่งมาตลอด แม้สามีจะไม่พูด
แต่สี่เซวี่เองก็ร้อนใจ

"เจ้านี่นะ" เงินสี่เหนียงคว้าแขนนาง "ให้ข้าดูหน่อย"

"ใช่หรือไม่เจ้าคะ" เห็นสีหน้าเคร่งเครียดของเงินสี่เหนียงแล้ว
สี่เซวี่แทบกลั้นหายใจ

"ไม่ใช่" เงินสี่เหนียงส่ายหน้า

"จริงหรือเจ้าคะ" ดวงหน้าเล็กของสี่เซวี่หม่นลง

"หลอกเจ้าต่างหาก" เงินสี่เหนียงหัวเราะคิก "สองเดือนกว่าแล้ว"

"คุณหนูชอบแก้งบ่าวอยู่เรื่อยเลย" สี่เซวี่ย่น้ำตาไหลอย่างห้าม
ไม่อยู่เพราะความตื่นเต้นยินดี

"เอาล่ะ" เงินสี่เหนียงลูบหลังนาง "ทั้งร้องไห้ทั้งหัวเราะเช่นนี้"

จะไม่ดีต่อกรรมได้"

สี่เซวียไม่กล้าร้องไห้อีก "วิชาแพทย์ของคุณหนูเยี่ยมยอดจริงๆ คราวนี้บ่าวนี้แหละที่เป็นตัวอย่าง บ่าวจะออกไปบ่าวประกาศให้ทั่ว"

เห็นนางแต่งงานมาสามปียังไม่ตั้งกรรม์ เงินสี่เซวียจึงเขียนสูตรยาให้ เฟ็งจะกินได้สามเดือนเท่านั้นก็เห็นผลถึงเพียงนี้

"ระวังผู้อื่นจะว่าเจ้าขี้ไม้" เงินสี่เซวียหัวเราะ คิดอะไรบางอย่างได้ก็เอ่ยขึ้นว่า "เฟ็งจะสองเดือน กรรม์ยังไม่มั่นคง อีกหนอยอย่าไปเก็บผักบัวอีกเลย"

"แต่ว่า..."

"ปีนี้เก็บเกี่ยวดี ข้าว่างานในสระบัวจ้างคนมาทำดีกว่า เจ้ากับชีวิตจิวจะได้ไม่ต้องเหนื่อย"

สี่เซวียสายหน้า "แบบนี้ก็ต้องเสียเงินอีก" ปีนหน้าเจียนเหวินเจียนอยู่ ต้องเข้าศึกษาแล้ว มีเรื่องต้องใช้เงินอีกมาก "หรือว่า..." นางเงยหน้าทันใด "ให้ฉางเหอมาช่วยสักสองสามวันเถอะเจ้าคะ" จะได้เป็นการประหยัดเงินไปหนอย

ฉางเหอนามว่าหลี่ฉางเหอ เป็นสามีของสี่เซวีย บ้านมีที่นาแปลงเล็กๆ ยามว่างจากงานในท้องนาจะรับจ้างทำงานให้คนอื่น เขากับสี่เซวียรู้จักกันก็เพราะเงินสี่เซวียจ้างเขามาช่วยทำงานในสระบัวที่บ้าน หลี่ฉางเหอเป็นคนดีมีน้ำใจ หลายปีมานี้ช่วยเหลือเงินสี่เซวียไว้มิหนอย

"อย่าเลย" เงินสี่เซวียสายหน้า "แม้แต่เงินเดือนของเจ้า ข้ายังไม่มียัญญาจ่าย ขึ้นให้เขามาทำงานเปล่าๆ อีก คลอดลูกมาแล้วพวกเจ้าจะกินลมต่างข้าวหรือไร" นางเห็นสี่เซวียทำท่าจะพูดต่อก็ชิงเอ่ยว่า

"เจ้าวางใจ ไว้เก็บเงินพอเปิดร้านยาได้เมื่อไร เขาไม่ยอมมาก็คงไม่ได้!"

เปิดร้านยาอย่างน้อยต้องใช้เงินหลายร้อยตำลึง! นางเป็นแม่مایشามีทั้งจะมีปัญญาเปิดได้อย่างไร อีกอย่าง ร้านยาใช้สิ่งที่สตรีจะเปิดได้เสียที่ไหน ยังไม่พูดถึงฐานะของพวกนางที่ไม่ธรรมดา แอบขายยาแบบนี้ยังพอได้ แต่ถ้าเปิดร้านขายยาอย่างเอ็กเกริก หากเล็งจึ้งซึ่งรู้ว่าภรรยาเอกของเขาแอบทำอาชีพชั้นต่ำเยี่ยงนี้ เกรงว่าคงฆ่านางปิดปากทันทีแน่

ด้วยคิดว่าเงินสี่อเนียงแค่พูดปลอบใจตน สีเซวี่จึงไม่คิดเป็นจริงเป็นจัง ถือโอกาสพูดต่อว่า "...ในเมื่อคุณหนูอยากเก็บเงินเปิดร้านยาตอนนี้ย่อมต้องประหยัดให้มากที่สุด ฉางเหอไม่มีดีอย่างอื่น มีแต่แรงงานเมื่อวานหลงจู้สวีทางตะวันออกของเมืองเรียกเขาไปช่วยงาน เขายังบอกว่าจะมาทำงานที่นี่เลย"

เงินสี่อเนียงครุ่นคิด "ก็ได้ หากเขาไม่มีงานก็มาเถอะ ข้าจะได้ไม่ต้องไปจ้างคนอื่น แต่ค่าแรงต้องคิดตามราคาตลาด คราวนี้ห้ามเขาไม่รับเงิน มิเช่นนั้นก็ไม่ต้องมา!"

"คุณหนู!" สีเซวี่ยหน้าแดงชาน

"ตกลงตามนี้แหละ" เงินสี่อเนียงโบกมือ มองนางและพูดต่อว่า "ปีหน้าเหวินเกออยู่เกอถึงวัยเข้าศึกษาแล้ว ข้าว่าหน้าหนาวปีนี้จะเลิกจ้างแม่นม"

สีเซวี่ยั้งไปก่อนตอบว่า "ก็ดีเจ้าคะ แบบนี้ปีหนึ่งจะประหยัดได้อีกหกตำลึงกว่า หาเพิ่มอีกนิดหน่อยก็พอเป็นค่าเล่าเรียนของพวกเราแล้ว ถึงอย่างไรอีกหน่อยบ่าวก็ลงสระบัวไม่ได้ บ่าวจะเป็นคนดูแล

พวกเขาเอง เพียงแต่..." นางถอนใจ "จะอย่างไรก็เป็นทายาทของ ท่านแม่ทัพ มีพรสวรรค์ออกขนาดนี้ ส่งไปเรียนที่สถานศึกษาทั่วไป พรสวรรค์จะถูกกลืนหรือไม่เจ้าคะ" นางพูดต่อ "บ่าวเห็นพวกเขาสองคน ล้วนอยู่ไม่สุข โดยเฉพาะอยู่เกอที่อิงธนูแม่นยิ่งนัก..." หากได้อยู่ใน จวนแม่ทัพ เส้นจางซึ่งจะต้องควักเงินก้อนโตจ้างครูฝึกยุทธ์กับอาจารย์ สอนวิชาที่ดีที่สุดมาถ่ายทอดความรู้ให้พวกเขาแน่ สิบปีให้หลังย่อม กลายเป็นจ้าวหยวนฝ่ายบูที่ยิ่งใหญ่เกรียงไกรอีกคน ในใจคิดเช่นนี้ แต่พอนึกถึงท่าทีของเงินสื่อเหนียง สีเขียวจึงหยุดพูดเพียงแค่นั้น เอาแต่ มองผู้เป็นนายด้วยสายตาทนหม่นหมอง

เงินสื่อเหนียงจะไม่เข้าใจหลักการข้อนี้ได้อย่างไร จำได้ว่าคำพูด ติดปากของพ่อแม่ที่หวังให้ลูกเจริญก้าวหน้าคือ 'จะปล่อยให้เด็กแพ้ ที่จุดสตาร์ทไม่ได้เด็ดขาด'

เด็กสองคนนี้เฉลียวฉลาดแต่กำเนิดทั้งยังอยู่ไม่สุข นางควรวา ครูฝึกยุทธ์มาสอนวิชาให้พวกเขา

แต่นางมีเงินเสียที่ไหน

บิดาของพวกเขาจะมีเงิน แต่น่าเสียดาย... คิดถึงความเย็นชาและ วาจาร้ายกาจของเส้นจางจึงแล้ว เงินสื่อเหนียงส่ายหน้าในใจ "ช่างเถอะ พ่อแบบนั้นถึงมีเงินมากแค่ไหนก็สอนลูกให้ตีไม่ได้หรอก หากไม่มีลูก ที่รู้จักแต่ล้างผลาญสมบัติพ่อแม่ได้อย่างไร" การอบรมบ่มสอนเด็กไม่ได้ ขึ้นอยู่กับอาจารย์ผู้ให้ความรู้เพียงอย่างเดียว คำสอนและการทำตัว เป็นแบบอย่างของพ่อแม่มีความสำคัญยิ่งกว่า นางถอนใจและเอ่ยว่า "เอาตามนี้ก่อนแล้วกัน ใครว่าลูกคนจนจะไม่ประสบความสำเร็จเล่า"

สี่เหลี่ยมตั้งครุฑ ไม่สะดวกจะเที่ยวไปเที่ยวมา งานส่งยาทางการเงิน จึงตกอยู่ที่เงินสี่เหลี่ยม เนื่องจากการเคี้ยวเอออเคี้ยวเปลืองเวลาและ เปลืองแรง เพื่อเก็บค่าเล่าเรียนและเงินทุนในการเปิดร้านยาให้ได้โดยเร็ว ที่สุด เงินสี่เหลี่ยมตัดสินใจเอาเงินที่หาได้ทั้งหมดมาซื้อวัตุดิบและ ปรุงยาลูกกลอนขึ้น

"ยานี้มีชื่อว่าลูกกลอนไก่อตำพญาหงส์ขาว" วันนี้เงินสี่เหลี่ยม นำยาลูกกลอนที่เพิ่งปรุงเสร็จมาที่ร้านขายยา รุ่ยเสียง "ปรุงจากไก่อตำ กาวเขากวาง กระดองตะพาบ โสม แก่นหวงฉี และตัวยาอื่นๆ ช่วย บำรุงเลือดลม ปรับประดูให้เป็นปกติและรักษาตกขาว เหมาะกับคนที่ เลือดลมไม่ดี ร่างกายอ่อนแอ ปวดเอวปวดหัวเข่า..." นางเปิดยาออก เม็ดหนึ่งพลาถอธิบายสรรพคุณและวิธีใช้ให้เผิงสี่เหลี่ยมที่นั่งประจำร้าน และหลงจู๋หลิฉีฟังอย่างใจเย็น สุดท้ายเธอยอมรับว่า "ยาลูกกลอนเหล่านี้ พบเห็นน้อยในตำโจว แต่ประสิทธิภาพไม่มีปัญหาแน่นอน พี่หลิฉีลองขาย ให้ข้าที"

ปัจจุบันยาเม็ดไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่ ถึงขั้นถูกแทนที่ด้วยยาตะวันตก แล้วด้วยซ้ำ แต่ในตำโจวที่การแพทย์ยังล้ำหลัง การรักษาโรคส่วนใหญ่ จะใช้ยาต้ม นอกจากสำนักแพทย์หลวงในวังแล้ว น้อยคนนักที่สามารถ ปรุงยาเม็ดได้ ร้านยาทั่วไปก็ไม่ขายยาพวกนี้ หนึ่งในเพราะไม่มีแหล่งนำเข้า สิ้นค้า สองเพราะชาวบ้านทั่วไปไม่มีปัญญาซื้อ แม้จะรู้เรื่องพวกนี้ได้ แต่เงินสี่เหลี่ยมก็จนปัญญา

ร่างกายนางอ่อนแอ ให้นางขึ้นเขาไปเก็บสมุนไพรมาขายยอม เป็นไปไม่ได้ แค่นี้มานั่งเป็นหมอปประจำอยู่ที่นี้นางยังไม่ไหว ด้วยจิตใจ

จึงคิดปรงยาลูกกลอนมาลองเสียงโซคดู

ยาลูกกลอน!

หลงจูฬีตาเป็นประกาย เอ่ยอย่างประหลาดใจว่า "แม่นางเจียน
ปรงยาลูกกลอนเป็นด้วยหรือ" แต่แล้วใบหน้าก็หม่นลง "ของนี้ดีก็จริง
แต่ท่านก็รู้ว่าเมืองเล็กๆ ของเรามีคนรวยเสียที่ไหน" ต่อให้มีก็ไปให้
หมอลวงในเมืองซึ่งจึงตรวจโรคให้และรับยาที่นั่น เขาสำยหน้า
"แม่นางเจียน ไซว่าข้าไม่เชื่อฝีมือของแม่นาง..." เขาสำยหน้าอีกครั้ง
"แต่เกรงว่าจะขายไม่ออก"

"ไม่เป็นไร" เงินสี่เหนียงยิ้ม "ยาลูกกลอนนี้มีอายุปีกว่า เม็ดละ
สามสิบอแปะ ที่หลี่ชวยวางไว้ในร้านลองดูหน่อยเถอะ หากขายไม่ออก
จริงๆ ค่อยนำมาคืนข้าก็ได้" นางรับรองอีกครั้ง "ท่านวางใจได้ ข้าไม่
ท่านเสียเงินสักอแปะแน่นอน"

"สามสิบอแปะ?" หลงจูฬีตาเบิกตากว้าง "ถูกขนาดนี้เซียวหรือ"
ตอนฤดูใบไม้ผลิเขาไปสำนักแพทย์หลวง ยาลูกกลอนที่นั่นขึ้นตำก็ต้อง
เม็ดละห้าสิบอแปะ

"เป็นสูตรลับที่บิดาทิ้งไว้ให้นะ ข้าปรงขึ้นเอง" เงินสี่เหนียงพยักหน้า
เห็นหลงจูฬีตาทำสงสัยจึงเสริมว่า "หลงจูฬีตาว่างใจได้ เป็นของชั้นดี
ทั้งนั้น" นางถอนหายใจ "บอกตามตรง สามสิบอแปะข้าได้แค่ต้นทุนเท่านั้น
ปีหน้าเด็กๆ ต้องเข้าเรียนแล้ว มีเรื่องให้ต้องใช้เงินมากเหลือเกิน"

ได้ยินเสียงทอดถอนใจเบาๆ ของนาง หลงจูฬีตาใจอ่อนทันทันที่
"ลองวางขายในร้านดูแล้วกัน จะขายออกหรือไม่คงต้องอาศัยโชคของ
แม่นางเจียนเองแล้ว" จากนั้นก็เปลี่ยนเรื่อง "เออเจียวของแม่นางเจียน

ขายดีมาก มีผู้ทานต้มเออเจียวให้มากหน่อย..." ครั้นคิดถึงวิชาแพทย์สูงส่งของนางก็ชี้ที่ว่างข้างเตียง "หากท่านยินดี ข้าจะจัดที่ไว้ตรงนั้น อีกหน่อยให้ท่านมานั่งตรวจคนไข้ที่นี่ทุกวัน" หากนางยอมมานั่งประจำที่ร้านจริงที่นี่จะต้องคึกคักยิ่งกว่าตลาดสดแน่ "ค่าตรวจรักษาเป็นของท่านทั้งหมด ข้าขอกำไรแค่ค่ายาเท่านั้น" เขาหันไปมองเตียง "เจ้าเองก็อย่าคิดเปรียบเทียบเลย นางไร้ที่พึ่งพิง ใช้ชีวิตยากลำบาก ล้วนเป็นชาวเมืองเดียวกัน พวกเราช่วยได้ก็ช่วยกันหน่อย"

ตามธรรมเนียมเมืองอุ้ง ค่าตรวจรักษาของหมอที่นั่งประจำร้านยาจะแบ่งสามส่วนเจ็ดส่วน หมอได้รับเจ็ดส่วน ร้านยาได้รับสามส่วน

"ข้าจะคิดเช่นนั้นได้อย่างไร" เตียงส่ายหน้าไปมา "แม่นางเจียนเป็นหญิงตัวคนเดียวต้องเลี้ยงลูกสองคนก็ลำบากมากแล้ว หากเจ้ายังเก็บค่าน้ำร้านกับนาง ข้ายังจะดูถูกเจ้าด้วยซ้ำ" ตั้งแต่สองปีก่อนที่นางช่วยเขาไว้จากสถานการณ์คับขัน เตียงก็เลื่อมใสนางจากใจจริง

ร้านยาแห่งนี้ไม่ใหญ่โต หากมีหมอนั่งประจำร้านสองคนจริงด้วยฝีมือของนาง เกรงว่าไม่ถึงครึ่งเดือนเตียงก็จะต้องกินลมแทนข้าวแล้วละ ฟังคำพูดนี้แล้ว เงินสี่เหนียงยิ้ม "ขอบคุณที่หนี" แต่นางปฏิเสธ "ร่างกายข้าท่านเองก็รู้ เคี้ยวเออเจียวแต่ละครึ่งยังต้องพักผ่อนอย่างน้อยครึ่งเดือนเรี่ยวแรงถึงจะกลับมา แล้วจะนั่งตรวจโรคที่ร้านยาไหวได้อย่างไร"

หลังจู่หึกับเตียงสี่มองร่างบางบางของเงินสี่เหนียงที่แคลมพัดก็ปลิวได้ ก่อนจะพากันส่ายหน้า

"อะแฮ่ม..." เตียงสี่กระแอมสองครั้งอย่างไม่เป็นธรรมชาติ "แม่นางเจียนนั่งตรวจโรคที่นี่ไม่ได้ก็ไม่ใช่ไร้ ใ้วันใดข้าเจอคนไข้รายใหญ่

จะแนะนำท่านไปตรวจรักษาแน่นอน หากแม่นางเจียนได้ไปตรวจโรค ให้บรรดาสูหยินและคุณหนูตระกูลใหญ่ แคะเงินที่ได้จากการตกรางวัล ก็มากกว่าเงินจากการนั่งตรวจโรคในร้านทั้งเดือนแล้ว!"

คำพูดนี้ของเผิงสี่ไม่เกินจริงเลย บางครั้งเวลาบรรดาสูหยินกับคุณหนูตระกูลใหญ่มีโรคสตรีที่ยากจะเอ่ยปาก เขาซึ่งเป็นบุรุษยอมไม่เหมาะจะไปตรวจรักษา ที่สำคัญคือเผิงสี่อยากแนะนำตระกูลดีๆ ให้เงินสี่หนีงจากใจจริง แม้จะสวมเสื้อผ้าเก่า แต่หากพิจารณาให้ดี เงินสี่หนีงนับเป็นคนงามที่หาตัวจับยากคนหนึ่ง หากนายท่านตระกูลใหญ่คนใดพึงใจนางเข้า แม้ต้องเป็นอนุก็นักก็ยังดีกว่าใช้ชีวิตลำบากลำบากอย่างทุกวันนี้

หากโชคดีได้แต่งเป็นภรรยาของบุรุษที่เป็นม่าย พวกนางแม่ลูกยอมล้มตาม้าปากได้ ปีก่อนเผิงสี่ก็แนะนำนางไปตรวจโรคให้คุณหนูในจวนแห่งหนึ่ง สูหยินตระกูลนั้นตกรางวัลที่เป็นเงินตั้งสิบตำลึง

กระนั้นเงินสี่หนีงรู้ว่าเรื่องแบบนี้ล้วนขึ้นอยู่กับโชค พึงคำพูดของเขาแล้ว นางไม่ตระหนักว่าเผิงสี่มีจุดประสงค์อื่นแอบแฝงจึงพยักหน้า "ขอบคุณท่านอาเผิงมาก"

ระหว่างที่พูดได้ยืมเสียงประตูร้านยาถูกเปิดออก เสียงกังวานใสเอ่ยถามว่า "หลงจู้ ที่มีเออเจียวสกุลเจียนชายหรือไม่"

ได้ยืมคนถามหาหาที่นางทำเอง เงินสี่หนีงเงยหน้ามองด้วยความสงสัยและสับสนโดยไม่รู้ตัว

ผู้พูดเป็นเด็กหนุ่มอายุสิบเจ็ดสิบแปด ไม่โดดเด่นอะไร ที่ทำให้เงินสี่หนีงตะลึงคือบุรุษข้างหลังที่แลดูสง่างามเกรงขามต่างหาก

ชาติก่อนนางเคยเห็นดาราและคนดัง แต่เพิ่งจะตอนนี้เองที่นาง
เข้าใจคำว่าเหนือชั้นอย่างไม่มีใครเทียบติดอย่างถ่องแท้ เส้นผมของนาง
ดำเหมือนหมึก เครื่องหน้าคมเข้มชัดเจนนริมฝีปากบางชุ่มชื้น ดวงตาริยิว
แววตากระจ่างใสเหมือนดวงดาวกลางท้องฟ้ายามราตรี ทำให้คนเห็นแล้ว
มีอາจะสยตายจริงๆ

ของสวยๆ งามๆ มองแล้วยอมเจริญตาเจริญใจ แถมผู้ชายคนนี้
ยังดูเย็นชาและทะเซ่มัด เป็นสไตล์ที่นางชอบพอดี เงินสี่เหนียงมอง
ตาค้างโดยไม่รู้ตัว

ด้วยรู้สึกว่าคุณจ้อง ชายหนุ่มจึงหันมามองนาง

ดวงตาสองคู่สบประสานกัน เงินสี่เหนียงหัวใจเต้นแรง รีบก้มหน้า
ลงทันที ชายผู้นั้นแววตาไหวระริก นิ่งหน้าอย่างครุ่นคิด

"ใช่แล้วขอรับ เออเจิวสกุลเจียนมีร้านผู้น้อยจำหน่ายแต่เพียง
ผู้เดียว!" แม้ชายผู้นั้นจะมีสีหน้าเรียบเฉย แต่หลังที่เห็นคนมามาก
มองปราดเดียวก็รู้ว่าคนผู้นี้ไม่ธรรมดา เขาทิ้งเงินสี่เหนียงและปรีเข้าไป
ต้อนรับอย่างพิถีพิถัน

"เอามาสิบซัง" เด็กหนุ่มที่เป็นบ่าวร้องบอก

"เอ่อ..." หลงจู้เหล่ล่งเล เหลือบมองบุรุษด้านหลังเด็กหนุ่มอย่างเก้อๆ
"ลูกค้ามาผิดจังหวะ เออเจิวสกุลเจียนเพิ่งจะขายหมดไปเมื่อไม่กี่วันก่อน
หากลูกค้าต้องการซื้อคงต้องรอถึงเดือนหน้า"

"เดือนหน้า?" คิดว่าหลงจู้จึงใจหาข้ออ้าง บ่าวผู้นั้นจึงเลิกคิ้ว "วันนี้
เพิ่งจะวันที่สี่สิบ ทำไมถึงบอกปิดไปถึงเดือนหน้าล่ะ" เห็นหลังีทำท่า
จะเอ่ยปากเขาก็ชิงพูดต่อ "เจ้าอย่าหวังกำไรผิดทาง รู้หรือไม่ว่านายท่าน

ของข้าเป็นใคร" เขาหันไปที่บุรุษด้านหลัง "นายท่านของข้าเป็นถึงแม่ทัพใหญ่ผู้กั้วที่เพิ่งชนะสงครามกลับมา!" เขาหยุดพูดและถลึงตาจ้องหลี่ฉี "หากใช้เออเจียวของเจ้าแล้วดีใจยอมมีรางวัลให้แน่นอน!"

บุรุษผู้นี้ก็คือแม่ทัพใหญ่ผู้กั้วเสิ่นจงซึ่งที่เพิ่งชนะศึกกลับมา ทั้งยังเป็นสามีที่ไม่ได้พบหน้ากันมาห้าปีของเจินสี่อเหียง วันนี้ออกมาทำธุระข้างนอกและถือโอกาสแวะซื้อเออเจียวกลับไปให้ผู้น้องที่ห้าผู้น้อง

"ทรงเชิง อย่าเสียมารยาท!" เห็นพูดได้ไม่กี่คำ ทรงเชิงก็ยกเอาชื่อเสียงของเขาออกมาชมผู้อื่น ทำท่าเหมือนจะใช้อำนาจรังแกผู้น้อยเสิ่นจงซึ่งจึงเอ่ยปากห้ามเขา แม้เสียงไม่ดัง แต่กลับเปี่ยมด้วยความน่าเกรงขาม ทรงเชิงไม่กล้าพูดมากอีก หลบไปยืนด้านข้างอย่างสงบเสียมแม่ทัพใหญ่ผู้กั้ว?

หลี่ฉีตกตะลึง จากนั้นสองตาเป็นประกาย "ท่านคือแม่ทัพใหญ่ผู้กั้วที่ส่งมอบเชลยศึกที่ประตูเหมิน ชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วต้าโจวหรือขอรับ" เขาค้อมกายคำนับเสิ่นจงซึ่งอย่างนอบน้อม "ผู้น้อยมีตาหามีแววไม่ขอท่านแม่ทัพโปรดอภัยด้วย เชิญท่านแม่ทัพนั่งก่อนขอรับ" หลี่ฉีหันไปสั่งเสี่ยวเอ้อร์ในร้านที่ยืนอึ้งอยู่ด้านข้าง "รีบยกน้ำชาให้ท่านแม่ทัพชงชาดำหงเผา* ที่ฟูไปวันเพิ่งส่งมาให้!"

"เจ้าของร้านเกรงใจแล้ว" เสิ่นจงซึ่งยืนนิ่งไม่ขยับ พูดด้วยสีหน้าสุภาพว่า "ได้ยินมาว่าเออเจียวสกุลเจียนของร้านท่านคุณภาพดีมาก เจ้าของร้านแบ่งออกมาหน่อยได้หรือไม่" เขาเองก็คิดว่าคำพูดหลี่ฉีที่บอกว่าไม่มีของนั้นเป็นคำโกหกเช่นกัน

* ด่างเผา แปลว่าอารมณ์แดง เป็นชาจากเขาอู้อัน มณฑลฝูเจี้ยน จัดเป็นชนิดเดียวกับชาอูหลง มีกลิ่นหอมของกล้วยไม้ป่าและกลิ่นรมไฟ รสชาติเข้มข้นแต่ไม่ฉุน หอมหวานแต่ไม่เลี่ยน จิบดื่มแล้วชุ่มคอชื่นใจ

ยาที่ขายดีขนาดนี้ไม่ว่าใครก็ไม่ปล่อยให้โอกาสหลุดลอยไปหรือก
ต่อให้ของหมดจริง ไม่กี่วันก็น่าจะสั่งเข้ามาเพิ่มได้ จะผิดไปถึงเดือนหน้า
ได้อย่างไร

หน้าผากของหลี่ฉีมีเหงื่อซึม "ผู้น้อยไม่ได้โกหกท่านแม่ทัพจริงๆ
ขอรับ" เขากลืนน้ำลาย "เออเจิวสกุลเจียนนี้เป็นฝีมือของท่านหมอเจียน
ผู้โด่งดังของเมืองอู่ถง ได้ทำไม่ทราบว่าร่างกายของท่านหมอเจียนอ่อนแอ
ออกแรงมากไม่ได้ แต่ละเดือนอย่างมากที่สุดได้แค่เจ็ดแปดสิบซั่งเท่านั้น
ส่งมาไม่กี่วันก็ขายหมดแล้ว หากจะซื้อก็ต้องรอ หรือหากได้ทำต้องการ
ก็ทิ้งที่อยู่ไว้เถิดขอรับ รอไว้เดือนหน้าสินค้ามาเมื่อไร ผู้น้อยจะส่งไป
ให้ถึงจวนด้วยตนเองทันที" พุดจบหลี่ฉีก็มองเส้นจางซึ่งอยู่กระดือหรือวัน
หากได้ติดต่อกับแม่ทัพใหญ่ผู้กั้วผู้นี้และได้ขายยาให้ทางกองทัพ
เงินทองย่อมไหลมาเทมา!

"อ้อ ที่แท้เป็นเช่นนั้น" เห็นท่าที่เขาไม่เหมือนโกหก เส้นจางจึง
พยักหน้าอย่างผิดหวัง

ก่อนออกจากบ้านเขาได้ยินฉูซิ่นอู่พูดถึง เห็นว่าเป็นทางผ่านจึง
แวะมาดู ไซ่ว่าจำต้องซื้อให้ได้ ครั้นเห็นในร้านไม่มีของก็ไม่อาลัย
หมุนตัวเดินออกไปทันที

เห็นเขาหันหลังจากไป หลี่ฉีผิดหวังอย่างหนัก จู่ๆ พลันคิดได้ว่า
เงินสี่อเหนียงอยู่ในร้านยานี้เอง จึงร้องเรียกเส้นจางซึ่งไว้ "ไซ่แล้ว แม่ทัพเส้น
ท่านหมอเจียน..." เขาตะโกนพลางหันไปมอง แต่ไหนเลยจะเห็นเงาของ
เงินสี่อเหนียง

หลี่ฉีตกใจ คำพูดท่อนหลังติดคาอยู่ในลำคอขณะตะลึงมองเส้นจางซึ่ง

ที่ค่อยๆ หันกลับมา

"มีอะไรหรือ" เส้นจิ้งซึ่งมองตามสายตาเขาไปยังฝั่งสี่ที่เป็นหมอ
ประจำอยู่ที่นี้

"ผู้น้อย...ผู้น้อยอยากจะทำหมอเจียนอาศัยอยู่ทางตะวันออก
ของเมือง ท่านแม่ทัพอยากให้ผู้น้อยพาไปพบหรือไม่ เผื่อว่ายังมีเออเจียว
เหลืออยู่ ท่านแม่ทัพไม่ทราบว่ามีหมอเจียนท่านนี้วิชาแพทย์ล้ำเลิศ
เชี่ยวชาญรักษาโรคที่หายยาก" หลี่จี้ต่อคำพูดที่ค้างไว้อย่างตกใจ
ไม่หาย สายตากวาดมองไปทั่วพลางคิดในใจ *ค่าเออเจียวเดือนนี้ยังไม่
ได้คิดเลย แต่ครูเดียวเท่านั้น นางหายไปไหนเสียแล้ว* คิดถึงความงาม
ของเงินສື່ເນຶ່ງແລ້ວ เขาแอบหวังว่านางจะสามารถใช้โอกาสนี้เกี่ยวดอง
กับแม่ทัพใหญ่ที่กำลังเป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้ *น้ำเสียงยามเอ่ยถึง
นางจึงยกยอปอปั้นโดยไม่รู้ตัว*

ได้ยินว่าแม่ทัพใหญ่ผู้นี้มีอนุถึงห้าคน แต่ละคนสวยไม่แพ้กัน
เห็นได้ว่าเป็นคนนิยมชมชอบคนงาม ด้วยรูปโฉมของหมอเจียน เขา
ไม่พึงใจเปลี่ยนแปลง!

เส้นจิ้งซึ่งมองตำแหน่งที่เงินສື່ເນຶ່ງนั่งอยู่เมื่อครู่นี้ได้อย่างใช้
ความคิดและสายหน้า "ไม่ดีกว่า" เขาก้าวออกจากร้านยา จู่ๆ ก็ชะงัก
อุทานว่า "ซ่านี่ก็ออกแล้ว!"

"นายท่านนี่อะไรได้ซอร์บ" หรงเชิงถามอย่างงุนงง

"คนป่วยเมื่อครู่นี้!" เส้นจิ้งซึ่งพูดพลางสืบเท้าออกไปข้างนอก

เขาไม่รู้ว่าเงินສື່ເນຶ່ງมาขายยา คิดว่านางเป็นคนป่วยที่มาหาหมอ
ตอนนี้ซ่านี่ก็ออกแล้ว มิน่าพอเข้าไปในร้านเขาถึงรู้สึกคุ้นตา ดูเหมือน

นางจะเป็นภรรยาที่ถูกเขาทอดทิ้งให้อยู่ที่บ้านบรรพบุรุษเมื่อห้าปีก่อน ดวงตาสงบนิ่งในคืนนั้นประทับแน่นอยู่ในความทรงจำของเขา เมื่อครู่ ตอนเขาสบตากับนางถึงได้ตะลึงงัน

ห้าปีแม้ไม่นับว่ายาวนาน แต่จากเด็กสาวไม่ประสีประสาอายุสิบสาม กลายเป็นหญิงสาววัยสิบแปดที่เต็มไปด้วยกลิ่นอายของผู้ใหญ่ อีกทั้งวิญญาณในร่างยังเปลี่ยนไป การเปลี่ยนแปลงของเงินสี่อเนียงนับว่าไม่น้อยเลย อีกทั้งตอนนี้นางอยู่ในชุดเก่าๆ ไม่ได้สวมเสื้อผ้างดงามหรูหรา เช่นเมื่อก่อน แวบแรกที่เห็น เส้นจางซึ่งจำนางไม่ได้ยอมนิ่งไม่แปลก

จำได้จริงๆ ว่านางฉวยโอกาสตอนที่เขาคู่กับหลี่ฉีเอ๋อหลบออกไปทางด้านข้างเจียบๆ เส้นจางซึ่งรีบวิ่งตามออกไปข้างนอกทันที

บนท้องถนนว่างเปล่า ไหนเลยจะเห็นเงาของนาง

นางเป็นอะไร ป่วยเป็นโรคอะไร เส้นจางซึ่งขมวดคิ้วมองท้องถนนอันว่างเปล่าพลงนึกสงสัย

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)